

Poština plačana v gotovini.

Leto XVIII. 1920.

Št. 11, 12. November, december.

Koledar za december 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:
Krščansko zatajevanje samega sebe.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ljublj. škof.	Iavant. škof.
1	Sreda	Natalija	Ljub. Križ. Boh. Bistrica Lozice Zagorje ob S.	Marib., Sv. Jož. Bolnišnica Limbuš
2	Četrtek	Bibijana		
3	Petek	Franč. Ks. (1. pet.)		
4	Sobota	Barbara		
5	Nedelja	Saba	Metlika. Novo mesto Mošnje Ljublj. stoin. Kamnik, žup. Kokra Studenec	Ruše Sv. Lovrenc p. Mariboru Dev. Marija v Puščavi Sv. Križ p. M.
6	Poned.	Nikolaj		
7	Torek	Ambrozij †		
8	Sreda	Brszm. sp. D. M.		
9	Četrtek	Sirij		
10	Petek	Loret. M. B.		
11	Sobota	Damaz		
12	Nedelja	Sinezij	Loke, uršul. Drapgoše Grahovo Zagradec Adlešiči Sorica Turjak	Selnica G. Sv. Kung. Sv. Mart. n. P. Sv. Barb. p. M. Sv. Mart. p. V. Sv. Peter nize Marib.
13	Poned.	Lucija		
14	Torek	Spiridijon		
15	Sreda	Kristina †		
16	Četrtek	Evzebij		
17	Petek	Lazar †		
18	Sobota	Gracijan †		
19	Nedelja	Nemezij		
20	Poned.	Libérat		
21	Torek	Tomaž, ap.		
22	Sreda	Demetrij		
23	Četrtek	Viktorija		
24	Petek	Adam in Eva †		
25	Sobota	Rojsivo Gosp.		
26	Nedelja	Štefan. muč.	Postojna Vrh p. Vinici Reteče Semič Košana Ljublj., bog.	
27	Poned.	Janez Ev.		
28	Torek	Nedolž. otroci		
29	Sreda	Tomaž, šk.		
30	Četrtek	Liberij		
31	Petek	Silvester		

Odpustki

za mesec december 1920.

2. Četrtek, prvi v mescu. Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

3. Petek, prvi v mescu. Sv. Frančišek Ksaverij. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvojen popolni odpustek pod istimi pogoji kot včeraj; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; d) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za razširjanje »Dejanja sv. Detinstva«.

4. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zažaste za razžaljenja, storjena Materi božji, ter molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Sreda. Praznik brezmadežnega Spočetja Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše

Organizacija naše mladine.

Marijine družbe, Orli in Orlice.

Na to, kar je spregovoril Bogoljub v zadnji številki o Orlicah in Marijinih družbah, je prejel več pisem in sicer večino takih, ki ga grajajo — nekateri mileje, drugi ostreje — in le enega takega, ki nam je prav dal.

No, »Bogoljub« je spravil to grajo v svojo malho in se zahvaljuje vsem, ki so mu dali kak dober migljaj, nasvet, nauk in opomin.

Vemo pa dobro, da je mnogo ljudi, ki Bogoljuba sicer niso pisali, ki se pa z njim v tem vprašanju popolnoma vjemajo.

Tistim, ki so nas grajali, moramo predvsem v spomin poklicati, da je Bogoljub glasilo Marijinih družb in ne kake druge organizacije, da je torej poklican in dolžan, nad temi čuti in za to skrbeti, da družbe Marijine prospevajo in kake škode ne trpé. To je naša naloga in te naloge ne moremo nikomur na ljubo zanemariti. Od katerekoli strani se pokaže kaka nevarnost za družbo, moramo pred njo posvariti in bomo posvarili.

Seveda bi pa ne bilo prav, ko bi se mi, ki smo krščanskega mišljenja, med seboj kregali. Saj imamo že drugih nasprotnikov dosti, torej si nikar ne bodimo še sami med seboj nasprotniki. Zato se pa danes še enkrat pogovorimo o organizaciji naše mladine — in sicer na podlagi resolucij (sklepov), ki so bili sprejeti na mariborskem ta-

boru in ste jih brali že v zadnji številki Bogoljuba.

Upamo, da se bomo v glavnem vsi strinjali. Seveda kakor dva krajcarja tako si nista nikdar podobna dva človeka, tudi v mislih ne, četudi sta sicer enakega mišljenja. Vsi imamo dobro voljo in dobre namene. Toda enemu se zdi ta pot bolj prava in prikladna v dosego dobrega namena, drugemu pa druga. Zato tudi, naj se izrečemo tako ali tako, ni mogoče vsem do pičice ustreči. Nekateri nas bodo grajali, da smo prestrogi, drugi, da prepopustljivi.

Zadeti ravno pravo sredo in pravo pot, je res umetnost. Že zadnjič smo rekli: To je velika umetnost — bolj prav bi bilo rečeno: za to je treba veliko modrosti, prav določiti, koliko se smemo svetu prilagoditi, koliko ne.

Nekateri, posebno starejši in bolj resni ljudje niso prijatelji nobene organizacije, ne Orlov, še manj pa Orlic, nekateri celo Marijinih družb ne. Delaj, pa moli, v cerkev hodi, pa priden bodi — drugega ti ni treba! Tako smo časih delali, pa je bilo boljše na svetu kakor je zdaj. — Taki priprosti nauki so seveda strašno lepi. Samo da tisti, ki take nauke dajejo, ne pomislijo, da je svet okrogel in da se suče. Najljubše bi bilo nam duhovnikom, ko bi vseh teh novotarjev ne bilo treba. Še Marijinih družb bi ne bilo treba, ko bi hotela mladina brez

njih biti dobra in pobožna. Še manj Orlov, najmanj pa Orlic, — ko bi jih svet, ko bi jih nasprotniki krščanstva ne vabili za seboj, ne zapeljevali v svoje zmote in na pota pogube.

Naš poklic in naša dolžnost je, ljudi varovati slabega, skušati jih ohraniti na pravem potu, voditi jih k Bogu in pripeljati v nebesa. Vse, kar služi temu namenu, je dobro; kar mu nasprotuje, je slabo. To se samo ob sebi razume, kaj ne; pa vendar je treba imeti dobro pred očmi, da ne bomo v posameznih slučajih zgubili prave smeri. Če telovadba, če razni izleti utrjujejo mlade ljudi v dobrem, varujejo slabega, vodijo k Bogu, so dobri; če ne, so slabi.

* * *

Od tega splošnega premišljevanja pa preidimo k posameznim resolucijam! Ne bomo več naštevali vseh, saj so bile zadnjič natisnjene, samo glavne si še enkrat oglejmo.

a) Za fante.

Tretja se glasi: Želi se, da se kolikor mogoče vsi fantje organizirajo v Orlu, ki ne bodi samo telovadna, ampak predvsem izobraževalna organizacija.

Četrta: Želi se, da se orlovska organizacija povsod izpopolni in dovrši z marijansko. Kjerkoli je Orel, naj se dela na to, da se iz boljših članov ustanovi Marijina družba.

Povedati moramo, da so te resolucije sad skupnega posvetovanja obeh vodstev: Marijinih družb in Orlov. Med obema vodstvomata torej obstoji prijateljsko razmerje. Vendar četudi dva prijatelja vozita vstric, se lahko zgodi, da trčita skupaj; zato morata večkrat pogledati, če vozita prav.

Želja naša je, da naj bi bili kolikor mogoče vsi fantje organizirani, to je: naj bi bili pri kaki dobri družbi ali društvu. Ako jih veseli Marijina družba, pri njej, ako ne, naj bi se pridružili vsaj društvu. To društvo za fante naj bi bil Orel. Ne veseli pa vsakega fanta uniforma in telovadba, zato ga ni treba siliti k njej in njo. Tudi noče ali pa ne more vsak zve-

čer hoditi v društveno dvorano. Bistvena zahteva pri Orlu je, da se udeleži vsaj vsakih 14 dni enkrat »fantovskega shoda«. Ta shod naj bi bil navadno ob nedeljah popoldne, ko je najbolj čas za to. — Razen tega mora vsak fant seveda tudi pošteno živeti. Glavno je, da se varuje teh-le fantovskih napak: 1. postajanja med službo božjo zunaj cerkve, 2. ponočevanja, 3. pijančevanja. (S tem ni rečeno, da pijače ne sme pokusiti, in če se zvečer — ne prepozno — malo na vasi oglasi, ga zaradi tega še ni treba izbrisati iz knjige življenja.) 4. pa naj bi vsi pošteni fantje prejeli sv. zakramente vsaj štirikrat na leto.

Ko bi mogli mi večino naših fantov pridobiti za tako-le življenje, smo lahko veseli. In če Orel to doseže, mu bomo zelo hvaležni.

Kljub našim mnogoštevilnim organizacijam imamo namreč še silno veliko surovih fantov, ki jih ne veseli drugega kakor pijača, ples, ponočevanje, kvantanje, preklinjevanje in nečistovanje. Med vojsko, še bolj pa po vojski se je pokazalo, koliko in kako razuzdanih fantov imamo. Na Koroškem so se gošpodje, ki so to surovost gledali in poslušali, vpraševali: kako je to mogoče, ko imajo (na Kranjskem in Štajerskem) vendar toliko družb in društev?! Kje je pa njih sad?... Odgovor: Vsi ti fantje so večinoma neorganizirani. Organiziranih je razmerno malo število, gotovo le manjši del fantov.

Ko bi mogel torej Orel vse tiste fante, iz katerih se da še količkaj poštenega narediti, pridobiti in jih po pravem potu voditi, bi imel velike zasluge. To je pa le potem mogoče, če zahteve niso prevelike. Nekaj pa seveda mora biti, sicer je samo ime, in s tem ni nič pomagano. Zato ne od vseh zahtevati telovadbe, še manj pa večernih shodov, pač pa vsem dati primerne-ga pouka in zabave ob nedeljah. Orel naj torej ne pomeni toliko kakor telovadec, ampak toliko kakor pošten fant. Katere telovadba in uniforma veseli, naj si jo privoščijo, katerih pa ne veseli, naj so pa ta-

ko zraven, samo da so pošteni fantje, da se varujejo starih fantovskih nerodnosti.

Za fante pa, ki imajo veselje še do boljšega življenja, je pa Marijina družba. Ta je gotovo po svojem bistvu najpopolnejša organizacija. Kjer Orla nočejo imeti, naj imajo pa gotovo Marijino družbo. Neka organizacija za fante bi pa v naših časih morala biti v vsaki župniji. A tudi kjer imajo Orla, naj se orlovska organizacija izpopolni in dovrši z marijansko. »Kjerkoli je Orel, naj se dela na to, da se iz boljših članov ustanovi Marijina družba.« Pred leti, ko so se porodili Orli, so bile gotovo mladeniške Marijine družbe ovirane v svojem razvoju. No, to je kolikortoliko razumljivo. Če dve reki pritečeta skupaj, tista, ki je močnejša ali ki bolj dere, ustavlja ono, ki teče bolj mirno. Ta zastoj naj bi se zdaj s tem popravil, da se Orel izpopolni z Marijino družbo.

Življenje družbenikov se mora pa res odlikovati od življenja drugih. Bistvena razlika naj je zlasti v tem, da — poleg mesečnih družbenih shodov — večkrat prejemajo svete zakramente. Dočim od navadnih fantov ne moremo zahtevati tolikokrat, in moramo biti zadovoljni in veseli, če vsi vsaj štirikrat na leto gredo k spovedi, moramo od družbenikov zahtevati več, to je: vsak mesec. Brez pogostega prejemanja sv. zakramentov ni tistega, kar si želimo od res dobrih fantov. Saj vemo, kakšnim težavam in skušnjavam je mlad človek izpostavljen.

Imamo nekaj lepih mladeniških Marijinih družb v ljubljanski škofiji. Te družbe so dokaz, da so tudi fantje zmožni boljšega življenja. Te družbe naj so bodrilo onim fantom oziroma onim župnijam, ki družbe še nimajo, da se poskusijo povzpeti malo višje.

To bi bila organizacija za naše fante, ki naj bi bila razpletena po vsej Sloveniji.

b) Za dekleta.

Dekliška narava je pa zelo različna od mladeniške. Zato bi bilo tudi nenaravno,

če bi hoteli vse na eno kopito nategniti. Fant mora nositi puško, mora v vojsko, dekleta varuje dom. S tem ni rečeno, da je drugega ni treba brigati kakor kuhavnica in metla. Tudi ženska stopa vedno bolj v javno življenje in mora vedeti, kako se svet suče in tudi sama se mora znati sukati v njem. Kljub temu pa nikakor ne smemo skušati zbrisati razlik med možko in žensko mladino, kakor tudi ne med možko in žensko organizacijo. Fantu se bolj poda pogum, dekletu pa skromnost in ponižnost. Tudi fant mora biti sramežljiv, a dekletu je sramežljivost še posebno potrebna. Fanta je zelo lepo videti, če je pobožen: a ženski spol vendar Cerkev še posebe in naravnost imenuje »pobožni spol.« Za dekleta še posebno veljajo besede sv. Pavla (I Tim. IV 7, 8), ki so jih tudi lavantinski knezoškof navedli v svoji pridigi na glavnem trgu: »Vadi se v pobožnosti; kajti telesne vaje ne koristijo mnogo, pobožnost pa je koristna za vse in ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja.«

Zato se je z ozirom na dekleta napravila v Mariboru tale resolucija:

»Ženstvo naj se organizira predvsem po Marijinih družbah. Družbe naj se ne omejujejo strogo na cerkveno polje, marveč naj gojijo tudi zanimanje za javno življenje in naj razvijajo v tem oziru bolj živahno delavnost. Le tam, kjer je potreba, naj se Marijina družba izpopolni z orliškim odsekom, v katerega se sprejemajo seveda tudi nedružbenke.«

Marijinim družbam je bilo že velikokrat priporočeno, da naj imajo poleg svojih cerkvenih shodov tudi še takoimenovane »zasebne« shode, to je shode v dvorani ali sobi, kjer se — v navzočnosti voditelja ali tudi brez njega — poučujejo tudi v svetnih zadevah, se med seboj razgovarjajo, pojejo, zabavajo itd. »Vodnik marijanski« in »Družbenik Marijin« priporočata take shode. A le prav malokje imajo shode te vrste. Edino iz Trboj smo enkrat prejeli dopis, kako da se pri zasebnih shodih dobro imajo in so zadovoljni z njimi. Pri takih shodih bi se

dekleta lahko poučile v vsem, kar jim je treba razen pobožnosti še vedeti za življenje. Vpeljite torej povsod take shode, poučujte se v vsem, kar vam je potreba, pa tudi poskočiti smete, kadar ste same med seboj, kolikor hočete.

Tam, kjer pa je resnična potreba, ne moremo biti proti temu, če se ustanove tudi Orlice. In potreba je tam, kjer so Sokolice ali kjer bi se sicer ustanovile, da deklet ne bo k njim vleklo. Marijine družbe bi dekletom zadostovale, ko bi jih nasprotniki krščanstva s telovadbo in kar je s tem v zvezi, ne zvaljali na svoja pogubna pota. Saj vidimo, kako se na vse kripnje prizadevajo, kako bi vso mladino, tudi dekleta, pridobili zase, jih cerkvi odtrgali ter jih pokvarili. Iz knjižice »Ajmo mi Sokoli« — če jo kaj poznate — je to tako razvidno, da se da z rokami zagrabiti. Zato moramo tudi mi vsa dovoljena sredstva rabiti, da mladino ohranimo vsaj na krščanskem stališču.

A tam, kjer so potrebne Orlice, naj se pazi, da bo vse v redu in da Marijina družba ne bo trpela nobene škode!

Da ima Orlišтво nekaj nevarnosti v tem oziru, to se ne da tajiti in na to moramo tukaj opozoriti. Pozni večerni sestanki za dekleta niso kar nič primerni. Če le mogoče, naj bi se vse opravilo ob nenehljah popoldne. Preobilni izleti ob nedeljah tudi ne pospešujejo pobožnosti. In sestanki s fanti skupaj niso brez nevarnosti.

Ista knjižica »Ajmo mi Sokoli« pravi med drugim: Pri tej priliki moramo resno opozoriti Orla, da ne bo hodil po sokolskih potih in delal napak, ki jih grajamo na Sokolu. Ker če bi Orel v tem grešil, bi bilo kajpada ravnotako in še bolj graje vredno. Torej, Orel, pozor! Mlada kri! ...

Skrbite torej, da se ne bo nikoli ničesar zgodilo, nad čimer bi se mogel kdo spodtikati! Pa tudi ničesar, zaradi česar bi vas morala vaša vest težiti, če vas tudi nobeden ne vidi! Skrbite, da ne bo kaj trpela sveta sramežljivost, pa tudi ponižnost ne! Kar pa se tiče obleke, vam rečemo, da ne vpeljujte nespodobne mode golih vratov in prsi! To bomo grajali vedno in povsod, naj je komu prav ali ne. Mi smemo, časih tudi moramo za svetom iti v stvarih, ki same na sebi niso napačne. Nikoli pa v stvarih, ki so na sebi napačne! Ali smo potem kaj boljši od posvetnjakov, če deremo v vseh rečeh za njimi, samo da smo vedno tri korake zadaj?!

Kar se tiče še posebe razmerja med Orlicami in Marijino družbo, skrbite, da ne bo zaradi tega kakega prepira! Nobene nevoščljivosti od ene strani, in nobene prezirljivosti od druge! Če bi se pri Orlištvu opazile kake napake, se vam zaradi tega ni treba med seboj kregati; napake naznanite voditelju oziroma voditeljem, da jih odpravijo!

Orlice pa, ki ste v Marijini družbi, skrbite, da zaradi Orlištvu ne boste nikoli Marijine družbe in njenih dolžnosti zanemarjale! Ravno nasprotno! Pri Orlih se zahteva strog red, disciplina, natančnost, kakor pri vojakih. Zato pa tudi pri Marijini družbi pokažite, da se učite pri Orlicah reda in natančnosti! Ne zadnje ampak prve bodite v izpolnjevanju družbenih dolžnosti!

Tako, mislimo, bi se mogli sporazumeti med seboj in — kjer je potreba! — srečno voziti vštric. Ponavljamo in ne pozabimo: Telovadba in vse, kar je posvetnega, je dobro, če vodi k Bogu; vse, kar pa vodi od njega, je slabo.

Mislmo na smrt!

Da bode umrl, vsak dobro vé,
Ne vé pa, kdaj, kako in kje.

Ko vidim, zlasti v mestu, ta velikanški naval ljudi, starih in mladih, bogatih in

revnih, gosposkih in preprostih, to vedno sumenje in vrvenje semtertja, eni hitrih korakov, drugi zamišljenih obrazov, zopet vesele, pa tudi žalosti potrte, mislim

si: Ali pa ta človeška bitja kaj mislijo na smrt? . . . V odgovor se mi pojavi žalostna misel: Menda nič, ali vsaj malokdo.

Pa kako zelo bi bilo potrebno! Niti en dan, niti ena ura ni v naših rokah, četudi se počutimo dobro in smo pri najboljšem zdravju. Ker je toliko zunanjih vzrokov nagle smrti, nam je vedno za petami: bodisi, da se peljemo po železnici, kaj hitro se lahko zgodi velikanska nesreča, mogoče niso samo poškodbe, ampak je smrt tu; ravno tako električni vozovi, avtomobili, razni stroji, na samotnem kraju brezvestni ljudje (ubijalci). Kolikokrat se bere v časopisih o strašnih nesrečah: toliko in toliko mrtvih! Vprašajmo: Ali so bili ti vsi pripravljeni na smrt, so li kaj mislili v življenju na belo ženo, ki je premnogim tako strašna? — So pa tudi notranji vzroki nagle smrti, n. pr. zastrupljenje, zadušenje, kap itd. Iz tega vidimo, da človek ni nikjer varen pred smrtjo; zjutraj vstane zdrav, pa ne ve, če bo dočakal noči; in zvečer, ko se poda k počitku, se ne more reči, da bo jutri gotovo vstal.

O, koliko je zastaranih grešnikov, ki se valjajo v mehkih posteljah, pa se zbude pred večnim Sodnikom! Strašno je pasti v roke živega Boga! Zato kličemo k Bogu: Nagle in neprevidene smrti reši nas, o Gospod!

Najbolje bi bilo, da se že v življenju seznanimo in sprijaznimo s smrtjo. Ni tako strašna, kakor si jo mnogi predočujejo. Da, res, smrt je kazen za greh; toda kakršno življenje taka smrt. Ona je rešiteljica, ki nas popelje v našo nebeško domovino. Pa je toliko ljudi n. pr. revnih, ki se bore za vsakdanji kruh in vendar bi radi večno trpeli pomanjkanje, samo da bi ne bilo treba umreti. In bogatini? Vsi bi se odkupili, samo da bi še naprej uživali veselje in slasti tega mamljivega sveta. Mnogi pa vidijo smrt še daleč; pravijo: smrt bo

nazadnje! Prijatelj moj, pa ni tako. Smrt ni zadnja reč, ampak šele začetek neskončnega veselja ali pa večnega trpljenja.

Nasprotniki katoliške cerkve so se drznili tajiti že vse. Tega pa vendar nihče še ni tajil, da ni smrti. Smrt je in bo prišla tudi k vsakemu izmed nas prej ali slej. Ona je pravična, pobira, ne izbira, zato pa moramo tudi mi misliti nanjo! O, ko bi mislili na smrt mladeniči in dekleta, zlasti ob času skušnjav, marsikatera lilija bi ostala nedotaknjena, marsikatera nedolžnost neoskrunjena! Ko bi mislili na smrt poročeni, kako zvesti bi bili drug drugemu, kako srečne bi bile take družine! Ko bi mislili na smrt bogatini, kako bi bili usmiljeni do ubogih, potrpežljivi s svojimi dolžniki. Ko bi ubogi in revni mislili na smrt, kako veselo bi jo pričakovali, da jih izpelje iz doline solzâ v obljubljeni deželo, v mesto večnega miru. Predvsem, da bi grešniki mislili na smrt, kako hitro bi se rešili močvirja, po katerem gazijo in se do vrata pogrezajo, in bi se skopali v zakramentu sv. pokore. Ko bi mlačni mislili na smrt, bi podvojili svoje molitve in se ogreli pri solncu presv. Evharistije. In slednjič, ko bi bolj pogosto mislili na smrt pravični, bi se potrudili, da bi bili še pravičnejši. Z eno besedo, ko bi vsi ljudje mislili na smrt, bi vseh sedem poglavitnih grehov izginilo s sveta, vladala bi čista, prava medsebojna ljubezen, drug drugega bi spodbujali za dobra dela na tej romarski poti proti nebeškemu Jeruzalemu.

Vsako jutro, ko vstanemo, se spominimo smrti; mislimo si, mogoče je danes zadnji dan. In zvečer, ko legamo k počitku, zdihnimo pri večerni molitvi: O Bog, če je zadnja moč mojega življenja, mi bodi milostljiv sodnik! Kadarkoli pride smrt, po noči ali po dnevi, bodimo vedno pripravljeni na odhod! Kristus sam pravi: Čujte in molite, ker ne veste ne dneva ne ure!

Od tebe se ločiti ne pusti me!

Privezal si me nase, Jezus,
ti veš, kako in kdaj,
jaz vem le to, da v tebi našla
sem nepoznane sreče raj.
O svete, blažene vezi,
o spone, ki jih zemlja ne varil
Spojile kapljo ste z brezbržnim morjem,
z Lepoto večno prah sveta,
temo zvezale ste z nebeškim Solncem,
oblekle senco v blesk zlata;
srce ste privezale na oltar,
spojile Stvarnika in stvar ...
O evharistične vezi!
Takrat je bilo, v tisti sveti uri,
vseh spon najdražjo zvaril si za mé,
s poročnim prstanom si me privezal
za večno na usmiljeno srce.

Iz polne duše »Suscipe« sem pela
takrat, ko je potrdil Kralj nebes
obljub redovnih sveto vez.
Te svete spone, Jezus moj, utrdi,
od tebe naj ne ločim se nikdar,
vse drugo vzemi, pusti, mi le eno:
svoj tabernakelj in oltar.
Priveži me z vezmi ljubezni svete!
Četudi te kdaj popuste,
prikleni me z verigami trpljenja
na blaženo srce!
Ni zame solnca, če mi ti ne siješ,
lepota vsa — le hipen nočni kres;
brez tebe, Jezus, zame ni veselja.
brez tebe zame ni nebes.
Zato ne pusti, da se ločim kdaj,
od tebe, ki si moje duše raj.

M. Elizabeta.

Na delo apostolsko!

Dve reči vam imamo na srce položiti:

1. Dne 28. novembra bodo volitve v konstituantno; to je: državni zbor, ki bo zdaj izvoljen, bo polagal temelje ureditvi naše mlade države. Pastirski list, ki se je ali se bo (v ljubljanski škofiji) o tem bral, nam ob kratkem razloži velik pomen teh volitev. Bogoljub naj samo na kratko opozori na njih važnost. Cerkev in ž njo versko življenje je pri postavodaji zelo prizadeto. Od te volitve je veliko odvisno, kako se bo versko življenje pri nas razvijalo. Zato naj vsak, kdor kakorkoli more, po svoje pripomore, da bodo izvoljeni poslanci Slovenske ljudske stranke, ki je na Slovenskem edina izrečno in resnično krščanska stranka. O takoimenovani samostojni kmečki stranki je bilo že večkrat povedano, da je samo kmečko oblečena liberalna stranka, ki sicer poudarja, da je tudi za vero, pa ravno s tem slepi nepoučene ljudi, da jih zvablja v liberalni tabor. O vseh drugih strankah pa ni, da bi govorili; ne prikrivajo nič svojega sovraštva do Cer-

kve. Kdor ima torej volilno pravico, naj sam prav voli; kdor je nima, naj skuša, kar more, vplivati na volilce, da bodo volili prav!

2. Nasprotniki krščanstva so s svojim časopisjem strašno natrosili celo slovensko zemljo. Ali razumete vsi, kako velikanska nevarnost za versko mišljenje in življenje našega ljudstva je to? To je v resnici strup, ki nam bo zastrupil ves narod, kuža, ki bo okužila naše doslej verno ljudstvo. Katoliško časopisje je po vojski zelo nazadovalo, nasprotno se pa strašno razmnožilo. Nasprotniki naši so raznih barv; a ena misel je vsem skupna, eno načelo jim je najvišje: boj zoper »klerikalizem«, to je zoper vpliv Cerkve in vere. Njih najmočnejše orožje v tem boju pa je njih časopisje. S tem bodo, polagoma sicer a najgotovejše, dosegli svoj cilj: vero kolikor mogoče oslabit in izpodkopati v srcu našega ljudstva.

Ali bomo katoličani to pogubonosno početje sovražnikov krščanskega imena res s prekrizanimi rokami gledali? Ali se

še ne zavedamo važnosti časopisja? Ali naj nas otroci sveta tako prekosé in osramote s svojo gorečnostjo?

Ena naših najvažnejših nalog, če hočemo našemu ljudstvu še vero ohraniti, je, da katoliškemu časopisju pripomoremo do prejšnje veljave in moči. Vsak izmed nas naj bi čutil v sebi dolžnost, k temu pripomoči, kar največ more. V vsaki fari nora biti neki organ, neka naprava za razširjanje katoliškega tiska. Že v zadnji številki smo pozvali Marijine družbe, naj osnujejo v ta namen časnikarske odseke, če jih še nimajo; če jih pa že imajo, naj jih poživijo in pošljejo na delo. Ali ste kaj storili? Glasu ni bilo o tem od nikoder nobenega. V dopisih poročate večkrat stvari, ki so prav malega pomena: da ste napravili kak izlet, veselico, igro in še več podobnega. Poročajte rajši, kako delate, kaj ste dobrega naredili! In ena prvih takih reči, na katero bi se morale s svetim ognjem vreči Marijine družbe in drugi dobri verniki, je: kako slabe časnike in knji-

ge kolikor mogoče preprečiti, dobre pa razširiti. Še enkrat povdarjamo: v vsaki fari mora biti časnikarski odsek, obstoječ iz udov Marijinih družb ali drugih gorečih vernikov. Dobro bi bilo, da vemo za naslov tega odseka v Ljubljani ali v Mariboru, odkoder se listi razpošiljajo, da vemo, na koga se v potrebi obrniti. Naznani naj se upravnistvom listov ali pa »Katoliški ligi« v Ljubljani (Poljanski nasip 10). Ako duhovnik sam naroča in prejema vse liste in knjige, potem seveda zadoščuje samo njegov naslov. A mi bi radi duhovnikom, ki imajo toliko drugega dela, to delo malo olajšali, in nazadnje je tudi težko enemu samemu človeku, če nima pomočnikov, podrobno se s to rečjo pečati. Časnikarski odsek mora imeti v razvidu vsako družino in vsakega človeka, kake časnike ima, in skušati mu slabe nadomestiti z dobrimi.

Novo leto se bliža. Pripravite se v pravem času! Nikar ne govoriti samo o apostolskem delu razširjenja dobrih časopisov, ampak delati res apostolsko!

Nenavadni dogodki v Limpias-u na Španskem.

Poleg Lurda je v kratkem času zaslovela mala vas ob Biskajskem zalivu onstran Pirenejev na Španskem. »V cerkvi župnije Limpias se gode že 13 mesecev čudovite stvari,« tako poroča A. Pruggger v »Augsburger Postzeitung«. Na glavnem oltarju stoji krasno izrezljana, poslikana podoba Kristusa na križu z Marijo in Janezom, narejena še v 17. stoletju, v nadčloveški velikosti. Znana je po čudežu, iz l. 1755, ki se je zgodil o priliki velike povodnji.

Meseca marca l. 1919 so imeli ondi kapucini misijon, ki se je zelo dobro obnesel. Ob sklepu so opazili nekateri otroci, da obrača sv. podoba Kristusova oči nanje, in mnogo jih je bilo med ljudstvom, ki so opazili, da je Jezus ves s potom oblit. Tekom naslednjih dni so opazovali, da premika tudi glavo, da pogleda ne-

katere obiskovalce neskončno ljubezljivo, z bolestnim izrazom, druge pa silno strogo in pretresljivo. Prsi se dvigajo in upadajo, krvne srage kapljajo od ranjenega čela na prsi, iz usten prihajajo nepopisno težki vzdih. Čudno je to, da teh sprememb ne opazi vsakdo, marveč samo posamezne osebe. Prav posebno so opazovali, da imajo neverni ljudje še največ prednosti, da vidijo to čudo. Predvsem opazujejo te prikazni ljudje iz olikanih krogov: zdravniki, pravniki, častniki, učitelji, medicinci, redovne osebe in otroci. Ravno doslej neverni izjavljajo prostodušno in javno v časopisih, da je vse, kar so videli čudovitega, resnično in brez preware in da jih je prav to spreobrnilo.

Limpias je postal kraj privlačnosti visokih in nizkih, olikanih in neolikanih, vernih in nevernih, zlasti pa radovednih. Že

doslej ima tako gost promet, da se kosa s svetovnoznanim svetiščem Lurdom, ki ni ravno daleč proč od Limpas-a. Doslej je došlo tja že čez 200.000 romarjev, med njimi so bili skoraj vsi španski škofje, papežev nuncij, kralj Alfonz XIII. z ženo in prestolonaslednikom in veliko plemstva. Ljudstvo prihaja iz Francije, Italije, Portugalske, Švice in celo iz Amerike. V zakristiji so pripravljene knjige, kamor se vpišujejo vsi, ki so prikazen videli. Zdaj je v knjigah že čez 70.000 podpisov. Mnogo jih je tudi priznalo, da so se odpovedali dosedanji neveri. Škof Kubanski z imenom Pinar del Rio, ki je videl sam oregibanje sv. podobe, je spisal pastirsko pismo svojim vernikom o tem dogodku. Rim še ni izpregovoril, pač pa je sv. oče naročil škofu Santander-skemu, naj prične natančno

preiskavo o tem, kar se godi v Limpiasu.

V nemščini je izšla o teh dogodkih cela knjižica. V njej so dogodki popisani natančno in dobesedno navedene izjave posameznih oseb, ki so nenavadne pojave videli. Knjižica tudi razmotriva, kako bi si bilo mogoče te izredne reči razlagati. Pa ko preudari vse mogoče možnosti, ne more priti do drugega zaključka, kakor da je to delo Boga samega. Nekateri liberalni časniki se sicer še norčujejo iz tega, a mnogi brezverci so že ponižno uklonili glavo pred neutajljivo resnico. Zdi se, da je Bog v teh veri sovražnih časih izbral novo sredstvo, da se še malo vere ohrani na svetu. Ker je stvar važna tudi za nas Slovence, kjer nasprotniki vere delajo s satanskimi silami, da bi nas vere oropali, bomo najbrž o tem še več povedali.

Mučeniški cvetovi iz uršulinskega reda.

Ljubka je legenda o mučenici sv. Uršuli in njenem deviškem spremstvu. Legenda pravi, da se je zbralo okrog britanske kraljčine Uršule 11.000 devic, ki jih je popeljala v Rim po blagoslov sv. očeta. Na potu v domovino jih je dohitela mučeniška smrt. V Kölnu ob Reni so divji Huni napadli deviško trumo, ki je šla junaško v boj za lilijin cvet in palmo mučeništva.

In zopet je število 11 oživel in se je še enkrat ponovila mučeniška smrt Uršulinih hčera. Dne 13. junija 1920 so v Rimu slovesno prištelili blaženim 11 mučenic-uršulink. Bil je to plod, ki je vzrasel čez več stoletij iz mučeniške krvi velike britanske svetnice, sv. Uršule.

Kot v onih dneh, ko je prejela sv. Uršula s svojimi tovarišicami mučeniško krono, je divjal vojni vihar tudi koncem 18. stoletja po krščanskih deželah, posebno po Francoski. A silovitejša kot vojna je bila ona vihra, ki je zmajala temelj francoske države, — velika revolucija, ki je v svoji besnosti butala tudi ob Cerkev. Toda Cer-

kev je stala nepremagljiva, je rasla in se dvigala v svoji nadzemeljski lepoti in ravno v onih dneh odčila svojo krono z nešteti rubini svojih junakov, mučencev.

V uršulinskem samostanu v Valenciennes (izgovori: Valansijan) v sev. Franciji so goreče redovnice vneto delovale za vzgojo ženske mladine ter tako razširjale in utrjevale versko življenje. Kot druge samostane, je razpustila revolucija tudi tega. Nekaj redovnic se je vrnilo na svoj dom, 26 pa jih je našlo v uršulinskem samostanu v Monsu v Belgiji začasno zavetje. Čez 14 mesecev se je mala družina preselila nazaj v svoj domači samostan v Valenciennes, ki so ga ravno takrat osvobodili Avstrijci. A že čez pol leta so zavzele Valenciennes zopet čete Narodnega konventa. Iznova so hotele uršulinke zbežati v Belgijo, a bilo je prepozno. Vladni komisar jim je naznanil, da morajo v 24 urah zapustiti hišo. Tedaj je bila samostanska prednica, M. Klotilda, vnovič prisiljena, razpustiti svojo družino. Tudi topot se je vrnilo ne-

kaj redovnic k svojcem, druge so našle zavetje pri prijateljskih družinah v mestu, 11 pa jih je izjavilo, da ne zapuste samostana. Mala četica je res ostala s svojo prednico, M. Klotildo, v samostanu, ki so ga še isti večer vojaki obkolili in proglasili ostale redovnice za ujetnice. Čez nekaj dni so jih vrgli v javno ječo, odkoder se jim je kmalu odprla pot na morišče in od tu v nebeške višine.

In kakšen je bil njih zločin? Kakor vse druge francoske uršulinke niso hotele priseči na civilno ustavo, ki jo je Rim obsodil. To je bila prva glavna točka njih obsodbe. Kot drugi veliki prestopki pa je smatrala »svobodna« republika njih izseitev v Belgijo.

Sredi oktobra 1794. je obsodil Narodni konvent prvih pet uršulink. Bile so to: 1. M. Natalija Vanot, stara 62 let. Njen pogum je bil tem čudovitejši, ker je bila drugače boječe narave. 2. M. Lavrencija Prim, ki je pred sodniki še enkrat javno ponovila, da se je vrnila iz Belgije le zato, da bi poučevala mladino v rimskokatoliški veri. 3. M. Alojzija Dueret, stara 36 let. Odlikovala se je po svoji posebni vnemi pri pouku in vzgoji mladine. 4. M. Uršula Bourla, ki sta jo dičili izredna ponižnost in angelska čistost. 5. M. Avgušтина Dejardins je tako željno hrepenela po mučeniški kroni, da je odločno odklonila ponudbo sodnijskega sluga, ki jo je hotel rešiti. Ko je prišel odločilni trenutek dne 17. oktobra 1794 zjutraj, so pokleknile redovnice v ječi pred sveto razpelo in M. Natalija je molila glasno molitve za umirajoče. Ganljivo je bilo slovo od ljubljenih sester, ki so ostale še v ječi. Ko jim je nato častnik prebral smrtno obsodbo, je vzkliknila M. Lavrencija radostno: »To je prvi klin naše nebeške lestve!« Vrata ječe so se odprla in peljali so jih na morišče. Med potjo so molile psalm »Miserere«. Redovno obleko so jim slekli, roke zvezali na hrbtu. Tako so dospeli na cilj. Nepregledna množica je obdajala morišče, a mesto divjega krika je vladala tu danes smrtna tišina. Pogled na nedolžne žrtve, ponižne in osramočene in

vendar tako velike v svojem junaštvu, je ganil celo srca revolucionarnih podivjancev.

Rabelj je prebral imena obsojenk in mirno so položile ena za drugo glavo pod guillotino (sekiro). Le M. Avgušтина ni mogla pričakati trenutka svoje združitve s Kristusom. Hotela je prehiteti svoje sestre in ponuditi svojo glavo, a rabelj jo je potisnil nazaj, kjer je morala čakati, da pride vrsta nanjo.

Ostale uršulinke so sledile svojim sestram v mučeniški smrti nekaj dni pozneje. Med njimi je bila tudi prednica M. Klotilda. Bila je to plemenita, junaška žena, ki je, sama hrepeneča po mučeništvu, tudi svoje duhovne hčere navdušila s tako plamtečo ljubeznijo do Kristusa, da so vse željno pričakovale smrtno obsodbo. Dne 23. oktobra 1794 je vzžarela tudi njim zarja onega življenja, po katerem so hrepenele, večnega življenja s Kristusom. Okrog polдне istega dne je prišel republikanski častnik v ječo, da jih odvede na morišče. Na poti je nagovorila M. Klotilda spremljajoče vojake: »Državljeni, zelo smo vam hvaležne, zakaj to je najlepši dan našega življenja. Prosimo pa Gospoda, da vam odpre oči.« In M. Školastika je pristavila: »Odpuščamo svojim sodnikom, svojim sovražnikom, svojim morilcem.« Zahvalno pesem in lavretanske litanije pojoč, so dospeli na morišče. Da se jih ne bi dotaknila surova roka, so si same odkrile vrat in se pripravile za smrtni udarec. Predno je padla guillotina, je še vsaka poljubila rabeljnu roko.

Poleg prednice M. Klotilde in M. Školastike so bile v drugi skupini še sledeče redovnice: M. Jozefina Leroux, ki je vzkliknila ob prihodu na morišče: »Kako naj se bojim zapustiti prežnanstvo, če mislim na lepoto raja!« Franciška Lacroix in Ana Marija Erraux sta bili preje brigitinki, a sta pred letom prestopili k uršulinkam, ko je vlada odpravila njih red. Zadnji cvet v mučeniškem vencu za božjega Ženina je bila lajka S. Kordula Barrez.

Tako so dokončale svoje življenje na žrtveniku, ki jim ga je zgradila zaslepljena domovina v svojem sovraštvu in se je izpremenil zanje v oltar, na katerem so se njihove v krvi očiščene duše najhitreje združile z Bogom.

In kaj nam kličejo srečne mučenice, ki jih je sv. Cerkev letos ovenčala s krono svetništva? K ljubezni, živi, iskreni ljubezni do sv. Cerkve nas bodre, krščanskega junaštva nas uče, onega junaštva, ki se

ne ustraši zatiranja in preganjanja. Nai nam da pogled na blažene mučenice poguma, da se ne bojimo dela, boja in žrtev za Cerkev, proti kateri se tudi v sedanjih časih divje zaganjajo valovi sovražstva.

Cerkev je dovolila, da se sme obhajati slavje na čast novim mučenicam po vseh uršulinskih samostanih tekom enega leta. Pri uršulinkah v Ljubljani se je vršila cerkvena slovesnost 21., 22. in 23. oktobra.

S. K.

„Lačen sem bil in ste mi dali jesti“.

Tako nam bo govoril Sodnik sodni dan, — če bomo zaslužili. »Lačen sem bil, pa mi niste dali jesti — poberite se spred mene!« Tako bomo slišali, če bomo tako zaslužili.

»Bodite usmiljeni in usmiljenje boste dosegli!« »Sodba brez usmiljenja pa tistim, ki sami ne poznajo usmiljenja.«

Milostno sodbo božjo si želimo imeti? To je prav lahko. Bodimo sami milostni, usmiljeni, izkazujmo po svoji najboljši moči dela usmiljenja, pa nam bo Bog milostljiv. Sam nam je tako obljubil.

* * *

Te besede naj nam zadostujejo za uvod k temu, kar bomo zdajle povedali.

Že do zdaj je bila navada, da so iz nekaterih krajev blizu (ali vsaj ne prav daleč od) Ljubljane dobri ljudje v jeseni nabrali poljskih pridelkov in jih pripeljali v mesto temu ali onemu zavodu, ki ima pod svojo streho mnogo lačnih kljunčkov, ki hočejo biti vsak dan trikrat nasičeni.

Ta lepa in lahka navada naj se vpelje redno in splošno. To se pravi: Vsako leto in kolikor mogoče po vseh župnijah, ki niso predaleč od mesta, naj bi se jeseni nabirali poljski pridelki in pripeljali v Ljubljano za siromake. Društvo »Dobrodelnost« je pripravljeno pri tem pomagati in posredovati. To se pravi: Nabrane reči naj bi se pripeljale v Ljubljano v hišo »Dobrodelnosti«. Tam se bodo spravile in raz-

deljevale raznim zavodom ali pa posameznim potrebnim revežem. Ta hiša je na Poljanskem nasipu št. 10, to je za Ljubljano nekoliko dolj od Katoliške (jugoslovanske) tiskarne. Nad vrati ima velik napis »Dobrodelna pisarna«.

Kaj pravite na to? Ali bi bilo to nemogoče? Ali bi bilo pretežko? Ali bi ne bilo lahko in lepo? — Kakor rečeno: Nekateri župnije so to že doslej delale. Samo da ni bilo urejeno. Eno leto so nabrali in poslali, drugo leto ne; enkrat so pripeljali v to hišo, drugič v drugo. Zdaj bi se stvar uredila, da bi bila redna in kolikor mogoče splošna.

Seveda lačni ljudje ne prebivajo samo v Ljubljani, ampak kje drugod tudi še. Kar velja za Ljubljano in njeno okolico, velja v manjši meri tudi za druga mesta in njih okolice. Vsaj za tista mesta, ki imajo kake zavode ali višje šole s kopo ubožnih študentov. Sicer je pa v vsakem mestu in mestecu (če količkaj zasluži to ime) veliko revščine, posebno zdaj v teh časih.

Samo ob sebi se razume, da zaradi teh mestnih revežev na kmetih ne bodo pozabili na svoje domače reveže, ki jih imajo v svoji sredi.

Ta način pomaganja — dati »v naturi«, kar je človek sam pridelal — je najlažji, to človek najlažje utрпи. Če torej na ta način lahko pomagamo, zakaj bi ne storili? Če posvečajki, katerim je bogastvo vsa sreča, le skupaj grabijo, samo grablje

rabijo, pa mi, ki upamo na prihodnjo srečo, vzemimo tudi vile v roke, da malo razdelimo, kar nam je Bog dal čez lastno potrebo. Dobiti se mora le v vsaki župniji nekdo, ki bo stvar sprožil, in nekaj požrtvovalnih oseb, ki bodo pobirale. Kjer imajo ustanovljen »dobrodelni odbor«, kakor naj bi ga povsod imeli, bo ta vzela v roke; kjer ga še nimajo, se bo pa morda ravno v ta namen sestavil.

»Dajte in se vam bo dalo! Dobro, natlačeno, zvrhano mero bodo dali v vaše naročje. S kakršno mero namreč boste merili, s tako se vam bo odmerjalo.«

„Popotnik sem bil in ste me vzeli pod streho“.

Iz Bosne nam pišejo, da imajo veliko siromašnih otrok in bi jih radi nekaj oddali nam Slovencem, ko bi se med nami dobilo kaj tako dobrih ljudi, ki bi jih hoteli vzeti

ali v rejo in vzgojo ali celo za svoje. Seveda so to otroci obojega spola: dečki in deklice, različnih let.

»Popotnik sem bil in ste me vzeli pod streho«, bo govoril Gospod na strašni sodni dan. Dobro delo je sprejeti popotnika pod streho za eno noč; veliko večje dobro delo je sprejeti siromaka v svojo hišo za dalj časa, morebiti celo za zmerom. »Karkoli ste kateremu teh malih storili, to ste storili meni«, bo dejal Gospod dalje. Zavedajte se torej, da v osebi ubogege bosanskega otročiča sprejemate dečka Jezusa samega v svojo hišo!

Na poziv v »Slovincu« se je priglasilo že pet dobrih družin oziroma oseb, ki so pripravljene to storiti. Na poziv v »Bogoljubu«, upamo, se jih bo oglasilo še več. Kdor je pripravljen to veliko dobro delo storiti, naj to naznani pismeno ali osebno Dobrodelni pisarni v Ljubljani (Poljanski nasip št. 10).

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jožef Volc.)

VI. Mačehe in očmi.

Bog se usmili, je to križ v družini — pa naj bo tudi imenitna in bogata — če otrokom enega prezgodaj zmanjka: očeta ali matere! Dečad pa znabiti še vsa negodna kot ptički v mahu! Kaj naj opravi oče sam? Tujim rokam naj jih da? Kako naj doravná mati z njimi sama? Gornjega tečaja pri durih manjka. Ne odpira se prav in ne zapira... Nadomestek mora v družino: za mater mačeha, za očeta očem. Ali rado se zgodi potem čudo: Otrok, ki dobi mačeho, dobi tudi očma. Zgodi se pa tudi, da pride za očmom v hišo tudi mačeha. Zakonska ljubezen zmagá materinsko, očetovsko.

Očmi in mačehe niso v ljudski predodbi in dobrem glasu. Sirota Jerica pravi v narodni pesmi: Bolja mati so mrtvá kakor živa mačeha. In občá modrost trdi: Kolikor vran belih, toliko mačeh dobrih.

Na očmov grob poteče malo solzâ. In pastorkov je toliko dobelih kolikor špitalskih juh mastnih.

Vendar mislimo, da naš prenehkočutni narod obilokrat prehudo sodi očme in mačehe. Seveda je res, da očmi ponavadi niso tako skrblijivi za svoje pastorko, kot pravi očetje, in mačehe ponavadi manj ljubeznive s prvimi otroki kot prave matere — ali prosimo vas: koliko je pa tudi pravih mater in očetov lenih in brezvestnih! Že obilokrat se je zgodilo, da je mačeha svoje otroke zelo slabo vzgojila, ker jim je bila prenehka mati; i z r o č e n e pa zelo dobro, ker je bila z njimi resnobnejša in odločnejša. In že marsikateri očem je bil svojim pastorkom koristnejši kot svojim otrokom. Nasploh pa moramo reči, da imata očem in mačeha v družini vedno težko stališče. S svoje strani nimata

tiste požrtvovalne naturne ljubezni do tujih otrok. Kaj moreta za to? Z druge strani pa spet pastorki nimajo do njega ali nje naturne zaupljivosti in prisrčnosti. Ljubezen se pač ne da prisiliti. Manjka torej na obeh straneh. In zato pri vozu včasih škriplje.

Ker so po družinah mačehe pogostejše kot očmi (mater več zgodaj pomrje), in ima mačeha tudi več opraviti pri vzgoji otrok, napišemo semkaj nekaj vzgojnih naukov le za mačehe, ki so blage volje. Veljajo pa splošno seveda tudi za očme.

Prvo je to: Dobro vsaka premisli, preden vstopiš v družino kot mačeha! Osobito če je mnogo otrok. In pri hiši je morda še kak sorodnik možev ali celo rajne žene? Posvetnega blaga znabiti tudi nimajo obilo? Dobro premisli, preden se vprežeš! Kakor se boš obrnila, boš kod zadela. In če še mož ne bo zadosti odločen, da bi imel prvo besedo v hiši, boš reva v takem zakonu, velika reva. Neizrečeno mnogo potrpežljivosti moraš imeti, ali pa moraš biti neizrečeno lahkomišelnica, če greš v tako družino kot mačeha. Boljše je biti pozabljena osebenjica kjerkoli, kakor zaničevana mati magari v graščini.

Drugo: Če pa že stopiš v tako družino, bodi tvoja vestna skrb, da izkazuješ tudi prvim otrokom m o d r o l j u b e z e n. To je edina pot, da si pridobiš njih zaupanje. Bolje je, da se malo ponižaš včasih in izkraj pregledaš kako napako na primozenih otrocih, kakor da bi hotela precej pometati. Le polagoma se uvedi v hišo in z medom maži! Pa moli rada obilo, da ti ljubi Bog pomaga naprej. »Mačeha mora mnogo moliti,« pravi neka ugledna pisateljica. Potrebuje namreč več božje milosti kot prava mati, kajti pridobiti si mora marsikateri občutek kot čednost, ki ga ima prava mati že po naravi. Tu more le

obila krščanska ljubezen nadomestiti naravno materino ljubezen. To obilo krščansko ljubezen si pa le izmoliš.

Tretje: Bodi mačeha nepristranska sodnica med svojimi in med sprejetimi otroki! Še boljše: drži svoje trše kot one! Ne tako kot zgodba pravi: Mačeha je imela svoje dete in tri pastorko. Spekla je tri štruklje. Dala jih je pastorkom: »Vidite, kako vas imam rada — vsakemu dam cel štrukelj! Da pa moje dete vendar ne bo stradalo, kajne, mu boste pa dali vsak pol svojega!« Tako so imeli oni po pol štruklja, ta pa poldruga. To je mačeško, to je grdo, to vzbuja odpor! — Tudi pri obleki bodi mačeha nepristranska. Rajši imej svoje malo bolj zakrpane, kot pa one prve matere. To ti bo v čast! Na mačeho gleda iz vasi sto oči. Če pa treba zatožiti katerega otroka očetu, stori to prav previdno, da ne vzbudiš sumnje o zatiranju. Tudi na to glej, da ne boš pred prvimi otroki govorila o ranjki materi nikoli nespoštljivo. Tiste korenine še niso suhe in tudi nikoli ne bodo. Rajši ohranaj prezgodaj odišli rajnici v družini blag spomin. Z nebes te bo blagoslavljala.

Povemo pa še eno: Varuj se vsaka mačeha tudi vnamarne popustljivosti, da bi si mislila: »Eh, kaj! Zame je najboljšo: na jezik med, v srce pa led. Naj rastejo, kakor hočejo; najboljšo zame, če ne segam med koprive.« Ne misliš prav, krščanska duša! Ali si prišla k hiši samo po novo ime in k skledi? Ali nisi prišla kot namestnica božja? Prava spaka bi bila, ko bi tako mislila in tako delala. Prava najemnica, ki je le za to tu, da je sita vsak dan in plačana vsak dan; drugo naj gre po dobrem ali po psu — malo ji mar. Taka mačeha bi bila res prava »pisana mati«. Bog nas vari takih!

(Dalje.)

Zahvali se!

1.

Iz Galileje odide Gospod,
gre v Samarijo in dalje odtod,
učech in deleč vsem dobrote povsod,
v Jeruzalem pride obiskat svoj rod.

2.

In v néki vasi kar prišlo je deset
gobavih mož, ki ne smejo med svet,
Gospodu naproti. Prosili so vsi.
»Jezus, usmili se, bolnih nas, Ti!«

3.

Gospod jih pogleda in to-le jim pravi:
»Vsak naj takoj se duhovnikom javi!«
Možjé so veselo, zaupno odšli
v tempelj in tam so očiščeni b'li.

4.

Ko videl je eden, da zopet je zdrav,
srečen, hvaležen — se vrnil je prav
nazaj h Gospodu ter padel na tlá
Njemu pred nože in hvalil Bogá.

5.

»Ni bilo očiščenih gób vas deset?
kje pa je drugih ostalo devet?«
je vprašal Gospod. — Enako tud' tebi
večkrat ti kliče in vabi te k sebi.

6.

Tud' ti si bil gobav na duši; na tó
kómaj na prsa potrkal samó
ter vzdihnil si: »Jezus usmili se me!
Čul si v odgovor besede pa te:

7.

»Pokaži se mašniku danes takoj!«
Šel si in zopet in zopet pokój
prejél si v srcé. In odšél si nazaj,
né da zahvalil Bogú bi se kaj.

8.

»In kje pa je onih devet? ni li bilo
milost si Mojo vas več zadobilo?«
vprašuje in toži Gospod. »In ti kod
hódiš po spovedi sveti, sin? — kliče Gospod.

Lojze št.

Pismo iz Bosne.

Dnevi velikega slavlja v Mariboru so minili. Meni so se globoko vtisnili v spomin, da jih ne bom nikdar pozabil in mislim, da jih tudi drugi ne bodo. Mi Hrvatje, ki smo bili v vaši sredini, bratje Slovenci, smo videli mnogo pri Vas, česar še mi nimamo. Vaš Orel nas je zadivil in odločili smo se, da ga hočemo tudi mi, vsak v svojem kraju osnovati. Naš narod je katoliški, posebno govorim o Bosni, ki se zelo drži vere svojih očetov, četudi je pomešan med pravoslavnicami in mohamedanci in čeprav je v manjšini. Tudi niso zastoj preivali krvi naši očetje skozi štiri in pol stoletja za krščansko vero, ko je bil kristjanu prisojen samo kol, nož in vrv. Vsaka gruda naše Bosne in ponosne Hercegovine je namočena s krvjo naših dedov. Kri mučnikov je bila novo seme za vernike.

Sedaj, ko nam je vzšlo solnce zlate svobode, sedaj je treba novega dela, novih žrtev, da ohranimo sveto vero, ki so nam jo ostavili očetje kot drago dedščino. Narod moramo čuvati, da ga naši protivniki ne zastropijo s krivimi nauki, da ga ne odvrnejo od Kristusa.

Mar naj učinijo moderne, uničujoče ideje to, kar turški nož ni mogel skozi stoletja? Mi ne smemo tega dopustiti. Vendar pa se dvigajo pred nami velike težkoče, ki jih mi sami ne moremo premagati.

Treba je samo pomisliti, da je pred 42 leti vladal Turek v naših krajih, in da se krščanski človek v Bosni še pokazati ni smel. V teh 42 letih, odkar smejo katolici svobodno izpovedavati svojo vero, smo storili mnogo za katoliško stvar. In sedaj, ko se v tej pokvarjeni dobi protikr-

ščanske ideje tako zelo širijo, ne moremo sami vzdržati, treba nam je pomoči. Prvo in glavno delo za Boga in narod se prične v cerkvi, a mi v Bosni nimamo cerkev. Župne cerkve, ako se vobče smejo imenovati cerkve, so zelo slabe. Naj opišem samo tužno stanje svoje župne cerkve, a takšne so večinoma.

Moja župnija se nahaja v mestu Prozoru. V to spadajo tudi vasi v okolici. Mesto Prozor je oddaljeno od Sarajeva kakih 80 km zračne črte proti jugozapadu in se nahaja med velikimi gorami ob cesti iz Mostara v Banjaluko. V mestu je okrajno glavarstvo, sodnija in drugi uradi. Prebivalci so po večini Turki, a katoličanov je, razen nekaj uradnikov, samo 10 družin. Vendar ne smete misliti, da so to Turki, ker govorijo turški. Nikakor! To so Hrvatje, kakor mi, govore hrvatsko, a turško ne zna nihče. Njihovi dedi so se vzneverili veri Kristusovi, samo da so rešili svoje zemeljsko blago, ter so prestopili k mohamedancem. Prozorska župna cerkev je posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Dolga je 14 m, široka 6 m, zgrajena je iz opeke, pečene na solncu. Dvakrat se je dosedaj zid porušil. Zakristija je mala: dolga in široka je poldrugí meter. Tlaka v cerkvi ni. Tudi naša cerkev ima zvonik. Lesen je in se dvíga iznad cerkve 3 m in v njem se nahaja zvon, ki tehta 5 kg. Ko pa zazvoni angelovo češčenje, si zatiskajo turkinje ušesa ali udarjajo ob lonce, samo da ne čujejo zvona. Imamo tudi pevski zbor, sestavljen iz 6 gospodičen. Na velike praznike pojejo mašo seveda brez spremljevanja, ker nimamo niti malega harmonija. O ko bi se našla kaka dobra duša in nam darovala kak harmonij! Pevke vežbam jaz sam, spremljajoč jih na flavto, a pri maši morajo same peti. Moja cerkev je kakor betlehemska štalica; v njej se vsak dan Jezus porodi v siromaštvu. Siromašna cerkev, siromašna obleka in posode, siromašen narod, ki prihaja k Jezusu, da se mu pokloni. A moje ovčice, kakor oni pobožni pastirci, raztreseni so

daleč po vaseh. Po tri, štiri ure moram hoditi, peš seveda, ker nimam konja, da previdim bolnike; in iz take daljave morajo hoditi kristjani k sv. maši. Župnija šteje 2000 duš. V cerkvi je prostora komaj za dvesto, a drugi morajo ostati zunaj cerkve. Poleti in jeseni, ko je lepo vreme, grem od sela do sela in imam službo božjo pod milim nebom. Kako mora biti našim vernikom, ko ob slabem vremenu pridejo k sv. maši iz take daljave! Razen utrujenosti morajo še zunaj na prostem prezbati. Kako lepo je v Sloveniji, kjer ima vsako selo svojo cerkev, ki je hram božji, a pri nas?! Kako naš narod ljubi pobožnost do Srca Jezusovega, se vidi iz tega, ker na praznik Srca Jezusovega priroma v Prozor na tisoče ljudstva iz sosednih župnij. Cerkvica toliko da se ne zruši. Stati more še največ tri leta. Zato smo se odločili, da sezidamo novo cerkev, ki bo zares prava cerkev. Seveda je treba za zidavo v teh časih silno veliko denarja. A mi smo v tem goratem svetu zelo siromašni in ne moremo toliko denarja skupaj zbrati. Prosimo radi tega vse častivce presv. Srca Jezusovega, da se spomnijo s kakšnim darom naše cerkve. Naslov je: Rimskokat. župni urad Prozor, Bosna. Naj se ne pozabi zapisati na naslovu: Bosna.

Kakor je moja cerkev, ki sem jo sedaj opisal, takšne so skoraj vse cerkve v Bosni. Ako je pa slabo vreme, ne more priti narod k sv. maši, ker se nima kam dejati, ko pride. Zelo je torej potrebno, da se v Bosni zgradijo cerkve.

Pobožni slovenski narod rad daruje za misijone. Pomagati, da se zgradijo cerkve v Bosni, je pravo misijonsko delo. Koliko dajejo Slovenci za misijone v Afriki! Ali mar nismo mi sebi najbližji? Najprej je treba skrbeti, da v naši hiši, v naši državi, vzcvete katol. vera in potem šele se hočemo z združenimi močmi brigati tudi za druge. Brat je bratu najbližji, bratu je treba najprej prihiteti na pomoč.

Prozor, 1. septembra 1920.

Don Dane Pušić, župnik.

Sužnji na duši in na telesu.

Prostost — kako čarobna, kako ljubezniva, duha in srce povzdigujoča beseda! Kdo si ne želi prostosti? In vendar jo tolikokrat napačno umevajo! Prava prostost je prostost otrok božjih, in to prostost nam je prinesel božji Odrešenik. On nas je učil resnice in resnica nas bo oprostila. Odlikovanci smo milosti božje in na nas je ležeče, da to srečo pridobimo tudi drugim.

Prostosti ravno nasprotno pa je suženjstvo, kakršno še vedno vlada v temni Afriki in ki mora ganiti vsako čuteče srce. Kajti s sužnji pogosto ravnaajo kot s lovorno živino, ki mora opravljati najtežja dela. Ako zbole, se jih nihče ne usmili; in ko se postarajo, jih poženo brez usmiljenja iz hiše. Sužnji so popolnoma brezpravni in njih gospodar lahko stori z njimi, kar hoče. Brez kazni jih sme umoriti ali prodati kot nemo živino. Kolike grozote se gode v temnih afrikanskih gozdih! Koliko ljudi še sedaj umoré in žrtvujejo malikom, ali pa jih snedo njih grozoviti gospodarji. Toda ne ozirajte se na grozote, je in ostane suženjstvo sramoten madež človeške družbe, ki ga more iztrebiti edino-le krščanstvo. Suženjstvo je iznašlo brezsrčno poganstvo s svojo pohlepnostjo in samoljubjem. Saj so tudi poganski Rimljani in Grki, ti najomikanejši narodi poganstva, imeli mnogoštevilne sužnje in še le nauk Kristusov, ki uči, da so vsi ljudje enaki, otroci enega, nebeskega Očeta, je človeštvo pripravila do tega, da so odpravili suženjstvo. Tudi pri poganih v Afriki se suženjstvo ne more zatreti z oboroženo močjo, ne z mečem in sulicami ampak z orožjem sv. vere. Res se je skupnemu prizadevanju evropskih oblasti posrečilo odpraviti grozovito ropanje sužnje in trgovina z njimi na javnih sejmih, toda skrivaj suženjstvo še vedno cvete.

Tako piše apostolski prefekt Zgornjega Kasaja, koncem l. 1917. Družbi sv. Petra Klaverja: »Trgovina s sužnji še ni ponehala. V gotovih krajih je še vedno

mogoče pridobiti si sužnje skrivaj ali pa s silo. Taki roparski pohodi se vršijo po navadi s pomočjo vojakov črnih poglavarjev, katerim sledijo: grozota, opustošenje in kri. Pri takih ropih ugrabljena mlada dekleta morajo delati; po divjih nasadih in ne smejo se vrniti več v svoje rodne vasi. Žene pa pošljejo daleč, dokler se ne najde priložnost, da jih prodajo dalje ali pa zamenjajo.« Leto pozneje piše isti misijonar zopet: »Ponovno izrekam svojo prisrčno zahvalo za veliki, mili dar, katerega ste mi poslali! Kako me boli, da mi ni mogoče odkupiti mladih deklet, katere so prodali njih dobičkaželjni starši ali jeroibi, ter so tako postale žrtva mnogoženstva. Nekatero izmed njih so že nad eno leto obiskovale puuk v krščanskem nauku, s trdno voljo, postati kristjane. Tu pa so jih zoprni pogani pozeleli v zakon, in pokoriti so se morale volji staršev, ki so jim grozili z grdim ravnanjem. Oh, in jaz nisem imel čisto nič, da bi jim priskočil na pomoč in izplačal zahtevano odkupnino.. Predvčerajšnjem se mi je posrečilo rešiti prvo deklico iz rok nekega poligama (t. j. pogan, ki ima več žena) za ceno 60 frankov, milodar, katerega ste mi Vi poslali; mlado deklico smo sprejeli v naš misijon; to je torej Vaša prva varovanka.«

In o. Pedron, afrikanski misijonar ob Kongu, poroča, da v Notranji Afriki še sedaj žro ljudi. »Vidimo dosti otrok,« tako pravi »obojegega spola od 13.—14. leta, redko pa starejše dečke, razen sinov poglavarja, ki bodo podedovali enkrat bogastvo svojega očeta. Kaj pa je z drugimi dečki? Na to so mi dali izjavo, ki mnogo pove: »Tu je posebno bogat, kdor ima mnogo žen, kakor je drugod premožen tisti, ki ima mnogo živine. Da se število žen po neprijetni delitvi ne zmanjša in da jih ne odpeljejo, kar bi imelo za posledico uboje in zastrupljenja, in da ohranijo vpliv svoje aristokratske (!) družbe, so si glavarji stvar tako-le izmislili: Ko deček doraste in je njegovo meso že krepko, pa ne še

trdo, mu ukažejo, naj gre lepega dne v gozd, da prinese palmovega vina ali da spremi svojega gospodarja na lov. Revez gotovo slutí, da bo sam lovski plen, in res je tako. Tako imajo od njegove smrti dvojen dobiček. Poglavar ohrani dalje svoj vpliv in dobi dobro kosilo. Strašno!»

Kdor na take strahote, ki se še sedaj gode v skrivnostni tmíni afriških pragozdov, le pomisli, se mora prestrašiti in vsakega, ki še človeško čuti, prevzame sočutje z nesrečnimi žrtvami te grozne navade. Toda ne gojimo le sočutja, ne da bi dejansko pomagali, ampak trudimo se na vso moč, da se take grozote v bodoče zabranijo! Vsak lahko sodeluje. Kdor ne more biti sam misijonar in tako poganov učiti resnic sv. vere, niti z besedo in zgledom pridigati bratovsko ljubezen, naj vsaj s svojimi molitvami podpira delo teh božjih služabnikov, ki tvegajo svoje življenje, da pomagajo svojim zapuščenim bratom.

Za odkup sužnja je potrebno povprečno 60 frankov. Srečen, kdor more dati to odkupnino in tako rešiti enega človeka časne in večne pogube! Kdor pa ne more dati celega zneska, daruj, kolikor mu je mogoče! Ne odloži, dragi čitatelj tega lista, dokler se nisi odločil, kaj hočeš storiti za olajšavo usode nesrečnih sužnjev! In čeprav živiš mogoče v težavnih razmerah, si še vseeno veliko srečnejši kot ubogi sužnji. On, ki je tako visoko cenil vinar uboge vdove, se bo gotovo z dopadanjem oziral na darove, ki so prihranek štedljivosti in varčevanja v najmanjših osebnih potrebah. Kako tolažilne bodo ne-

koč za nas besede: »Ujet sem bil in ste me oprostili.« Darovi se lahko pošiljajo na upravništvo »Bogoljuba« ali pa na Klaverjevo družbo za afriksanske misijone v Ljubljani.

Tu smo le nekoliko orisali žalostno stanje ubogih zamorskih sužnjev in veliko potrebo, rešiti jih časne in večne nesreče. Povod temu je bila neka bralka »Bogoljuba«, ki je prosila Klaverjevo družbo, da bi o ubogih sužnjih v »Bogoljubu« kaj natančnejšega razglasila. Pismo se glasi: »Kase se čutim srečno, da Vam morem poslati zopet 200 kron za odkup zamorskih sužnjev.

Žal, da ljudje pri nas še tako malo vedo o teh revežih, ker ne dobijo nič kaj podobnega brati. Večina nima Vašega »Odmeva«, ampak berejo »Bogoljub« in »Glasnik«. Prosim Vas, dajte enkrat v »Bogoljub« kaj natančnejšega o bedi teh ubogih sužnjev. Koliko dobrega bi se lahko storilo, saj mnogo ljudi ima sedaj dovolj denarja, pa ga trosijo za pekel, za gízdavo obleko in nepotrebno pijačo, mesto da bi si lahko kar z obema rokama nagrabili zlata in srebra za nebesa, s tem, da bi reševali duše sužnjev in poganov in jih odkupovali iz sužnosti. Posebno take osebe, katerim so padli sinovi in bratje v vojski. Če bi namesto padlega sina odkupili enega sužnja, pa bi bil ta potem deležen tega zaslužnja v večnosti. Tudi dušni pastirji bi lahko v svojih župnijah razjasnili in priporočali bedo ubogih sužnjev.« — Tako piše pridna bralka »Bogoljuba« in goreča prijateljica misijonov.

Pomlad na obisku.

Iz neskončnosti zahrepenela
po cvetoči zemlji je pomlad,
kakor dih iz dalje je prispela,
ko jesenski je nastopil hlad.

Ob ograji vrtni je obstala,
zasolzilo se ji je oko:
rože, ki jih v cvetju je poznala,
v vrtu zdaj življenja trudne mro.

Vzdihnila je: »vse na svetu jenja,«
zaželela v večnost je nazaj. —
»Tu v jeseni zame ni življenja,
zopet pridem, ko zasije maj.«

Solza starčku se je utrnila,
»Pridi,« vzdihnil v vrtu je stoječ.
»K cvetju pridem,« mu je odvrnila,
»tebi pa se ne povrnem več.«

Limbarski.

Marijino cvetje

Marijina hči in Orlica — neločljivo združeni sestri.

V zadnji številki »Bogoljuba« smo prišle tudi me Orlice na rešeto. Čisto prav! Pritožbam o nas bodi in ostani samo naš prijatelj »Bogoljub« posredovalec in sodnik!

Toda, toda... malce so se nam pa le zavihali nosovi, ker smo se čutile prizadete. A v svoji navdušenosti nismo prav nič omajane, ker smo koj uvidele, da je pisateljica dotičnega članka v svoji hvalevredni navdušenosti za čast Marijine hčere le malo pretemno sodila o nas Orlicah, ali pa nas je hotela meriti vse z enim vatlom. Prav je, da je dala povod za rešitev našega razmerja napram Marijinim družbam in nasprotno. Da pa se ne vtihotapi med nas nesoglasje, si dovoljujemo me šmihelske Orlice podati nekaj pojasnil.

Predvsem resnično obžalujemo, če res kje trpe Marijine družbe škodo vsled orlišstva. Tam naj le brezova metla temeljito opravi svoj posel! Toda bojimo se le, če si družbenice Marijine in Orlice med seboj oporekajo, da bo nekaj smeti na obeh straneh. Mislimo, da gg. duhovniki ne bodo trpeli kavsanja Evinih hčera od nobene strani. Prav tako grdo bi bilo od s. Orlice kakor od hčere Marijine, ako bi ena drugo nasprotovala. A neznčajno in nevredno bi bilo, obkladati ena drugo s primki, katerih so polna usta naših nasprotnikov, ki so v tem kratkem času našega obstoja stresli vso silo svoje surovosti na našo krščansko organizacijo.

Na mariborskem taboru smo sklenile, naj bo vsaka Orlica članica Marijine družbe in dejansko se je izkazalo, da je najbolj-

ša Orlica tudi najboljša Marijina hčerka. Kje potem iskati nasprotstva? Orlica naj bo le nekak drugi časten pridevek Marijini hčeri, in vsaka Orlica naj gleda, da bo delala enako čast obema družbam, tako da bo orlišstvo, ki mu je poverjena častna naloga, neustrašeno tudi na zunaj pokazati svoje globoko versko prepričanje, Marijino družbo le izpopolnjevalo, nikdar pa oviralo v napredovanju. Namen obeh družb je končno isto. Če sem Orlica, sem preje hčerka Marijina in njena čast mi mora biti vedno in povsod sveta. Orlovstvo ne sme nikdar iti preko Marijine družbe, pač pa vzporedno z njo. V sestrskem objemu naj si medsebojno pomagata v raznih potrebah!

Marijina družba se nekako notranje bojuje zoper moči teme, me pa smo z orliškim krojem napovedale odprt boj, ker nas po uniformi spoznajo, h kateremu regimentu spadamo. Torej vsaka lahko vidi, da je pri orlištvu čaka bore malo svetne časti, pač pa nasprotno, da se s to častjo ne bo mogla prevzeti. Največ napadov prihrumi iz sokolskega tabora, in priznati jim moramo, da so Sokoli s svojimi »inteligentnimi« Sokolicami jako iznajdljivi in junaški v psovkah in robotosti. Orlica pa mora mirno odbijati napade, dokler se premoč sovražnikov ne skruši ob zidovih zasovražene trdnjave — sv. Cerkve. Orlice torej ne čakajo kupi lavorik, čaka jo le zatajevanje in boj.

Orlico, ki se ne briga za dolžnosti, ki jih nalaga tudi Marijina družba, bomo izključile iz svojih vrst. Kadar vidiš trpeti

ugled in čast Marijine družbe, pušči orliš-
štvo, če ti to nalaga preveč obveznosti!

O shajanju z moškimi, kakor je bilo
omenjeno v članku, bi pa samo reklo: Ako

mo, naj se kar hitro izmuzne pri zadnjih
vratih ven, dokler je še čas, da ne vzroji-
mo! Sestra s takim namenom pri nas ne
najde somišljenic. Me absolutno nimamo

Sv. Janez od Boža — vzor dobrotelnosti.

je katera Orlica pristopila v našo organi-
zациjo z napačnim namenom, da bo tu ime-
la priliko, dajati duška svojim strastem, po-
nočevanju in plesu, taki sestrsko svetuje-

nikakega stika s fanti, le pri javnih nasto-
pkih si pomoremo eden drugemu. Če pa si
pošteno deklo, dobra Marijina hči, ti go-
tovo vsaka bližina moškega ne bo dala po-

vod k padcu. Nasprotno, izkazala se bo tvoja dekliška čast, koliko je imaš. Vijolica raste večkrat med trnjem, a toliko lepše dehti.

Upamo, da bo s tem nastalo kočljivo obojestransko razmerje pojasnjeno in pomirjeno.

Šmihelske Orlice — družbenke Marijine.

Pot v srečen zakon.

(Dalje.)

V.

Pravijo, da smrt v hiši vse pre naredi. Če ravno vse, ne vem; marsikaj pa gotovo. No, pa ni samo smrt tako močna. Tudi zakon prinese marsikako spremembo v hišo. Mladenič postane zaročenec, ženi po zakonu: mož (bolj imenitno: soprog), gospodar in oče. Dekle pa je zaročenka, nevesta; po zakonu: žena (soproga), gospodinja in mati.

V zadnjih treh imenih: mož in žena, gospodar in gospodinja, oče in mati se obsežene glavne dolžnosti zakonskega stanu. Prva podlaga zakonske sreče je brezmadežno življenje in življenje po sveti veri pred zakonom. Druga enako trdna in tudi neobhodno potrebna podlaga pa je, da spoznaš svoje glavne dolžnosti.

Poglejmo jih nekoliko!

I. **Mož in žena.** Njuna dolžnost je ljubezen in zvestoba do smrti. Ali že veš, kaj se pravi: do smrti? Že samo ta dolžnost zahteva, da človek samega sebe, svoje zmožnosti, svoje kreposti pa tudi svoje pomanjkljivosti in slabosti prav presodi, preden se odloči za zakonsko življenje.

Poglej predvsem, kakšna je tvoja **po-
trpežljivost in krotkost.** Ali te ne zdraži vsaka muha do besnosti, do preklinjevanja? Ali si vsak dan takole bolj na kratko nasajen? Ali se boš znal premagati, če bo ženka včasih čez mero zgovorna in jezična?

Ali si boš upal ženi, ali si boš upala možu vse z a u p a t i? Med možem in ženo ne sme biti nobenih skrivnosti, nobenih tajnosti. Kar mož ve, naj ve tudi žena.

Kakšna je tvoja **verljivost?** Ali rada, z veseljem poslušas čenče obreklji-

vih ljudi? Ali jim verjameš? Nobeden mož ni tako zlat, da bi ga obrekljiv jezik ne mogel pred ženo počrniti, in nobena žena ni tako lepa, da bi v ustih opravljk ne mogla postati najgrša stvar na svetu. Gorje možu, ki verjame, kar zbor priliznjencev čez njegovo ženo govori. Ravnotako gorje ženi, ki brez potrebe stika za slabostmi svojega moža. Iz tega se rodi tista nesrečna ljubosumnost, ki razdira in je že razdrila toliko srečnih zakonov.

In pa ne pozabi, kaj te vodi v zakon: srce, pohotnost, pohlep po premoženju? Le zakon iz ljubezni do človeka je srečen, vse drugo vodi v nezadovoljnost, v nesrečo. Dobro si to zapomni, preden izgovori tvoj jezik oni odločilni: »Hočem.«

II. **Gospodar in gospodinja.** Gospodarstvo in gospodinjstvo, oboje je umetnost svoje vrste.

Tukajle bi morali naši mladi ljudje obojega spola malo bolje zastaviti, kakor delajo to dosedaj. Koliko se jih do zakona vadi bolj v zapravljanju kakor pa v napredovanju v gospodarskih rečeh!

Prva skrb vsakega mladeniča na kmetih naj bo napredno gospodarstvo. Ohrani naj vse, kar mu je oče ohranil. Naj ne bo podoben tistemu, ki je večje hleve zidal, travnike pa prodajal. Prebiraj pa tudi gospodarske knjige in časopise. Knjige shrani, iz časopisov pa izreži in ohrani vsaj to, kar se ti zdi za tvoje gospodarstvo, sedanje ali prihodnje, neobhodno potrebno. Brigaj se za polje, za hlev, za gozd, za vrt, za vse. Če je kje v bližini kakšne vrste poučni tečaj, udeleži se ga!

Starši! Vi si pa zapomnite: Posedanje po gostilnah naše grunte ubija, skrb za napredek jih pa dviga. Tisti čas, ki ga mladenič posveti skrbi za napredek, bo donasal blagoslov še poznejšim rodovom. Otrsimo se povsod tistega starokopitnega stavka: Kakor je moj oče gospodaril, tako sem jaz in tako naj še moj sin.

Skrbi pa tudi za umno gospodarstvo. Ne vpeljuj vsega, kar svetujejo po knjigah! Ni vse za vse kraje. Po Gorenjskem vino-graduate vpeljevati: kdo bi se temu ne smejal? Če pa Bog da naši mladi Jugoslaviji srečo, pamet in blagoslov, bo pa gotovo vsak priporočal v naših krajih dvigniti živinorejo. Ne verjemi vsega, kar bereš po drago plačanih naznanilih (inseratih)!

Naš narod gospodarsko dvigniti, naj bo želja in namen vsakega mladeniča. To naj uresničijo na svojem domu, za to naj skrbi tudi pri poštenem združništvu, kjer naj svoje prihranke plodonosno nalaga.

Tudi dekletom ne morem skrbi za gospodinjstvo dovolj toplo priporočiti. Povedati pa moram tudi, da dosedaj poznam dosti deklet, ki znajo same sebe lišpati, fantom pisariti, plesati in noret, ne poznajo pa najnavadnejših nauk iz gospodinjstva. In mestne gospodične se znajo na vse načine prilizovati, gladko govoriti, klavir igrati, po nemško in po francosko se spakovati: gospodinjstvo pa — o jerum, jerum!

Čez nekatero gospodinjstvo sem že slišal pritožbe, da zna kuhati žgance pa sok in zopet sok pa žgance. Marsikje mlada gospodinja bridke solze toči, ker jo na novem domu zaničujejo. Zaničujejo jo pa, ker ne zna gospodinjiti: kuhati, šivati...

In tudi tu moram ponavljati: Ne se upirati umnemu napredku! Nobeni materi ne sme biti žal in ne sme biti nevoščljiva, če njena hči malo več zna, kakor je ona znala. Tista mati naj pa žaluje nad svojo hčerjo, ki hoče sama vse podelati in podrgajati, samo da bo hčerka manj trpela, da bo zato lepše cvetela...

Potrebni knjig in časopisov tudi za ženske danes ne manjka. Samo da bi en-

krat do tega prišli, da bi spoznali, da je denar, ki ga izdamo za gospodinjske knjige, bolje naložen, kakor pa denar, ki ga mnoga dekleta izdajo vsako leto za nepotrebno lepoticje ali za istotako nepotrebne fotografije.

III. Oče in mati. To-le je pa najvažnejša dolžnost: v z g o j a o t r o k. Ali kako slabo poznajo mnogi zakonski te dolžnosti! Mnogim je — kakor se zdi — glavno vzgojno sredstvo palica in kletvina, drugi v preveliki skrbi, da bi se ne pregrešili zoper svoje zveličanje, opuščajo vsako svarjenje, češ, ne smem se jeziti, je greh. Našim prednikom je bilo v tem oziru težko, ker je manjkalo knjig z verskovzgojno vsebino. Danes imamo takih knjig že precej. Vem, da poznate spise ljubljanskega škofa, vem, da poznate tudi to, kar vam o vzgoji že leta in leta piše »Bogoljub«. Te spise bi morali vsi brati in se po njih ravnati. Tudi tisti naj te reči v roke vzamejo, ki se ne mislijo možiti. Zakaj — mimogrede povedano — takile strici in tete na domu imajo mnogokrat na vesti nasledke slabe vzgoje. Starši svare, opominjajo, strahujejo, otrok je nevoljen, trmast; pa ti pride takle nebodigatreba, pa začne otroka gladiti. — Otrok takoj ve, kje ima potuho in zavetje. Pokorščina umira, kmalu ji bo odklenkalo, četrta božja zapoved bo šla k večnemu počitku in z njo božji blagoslov...

Predvsem pa morata ženin in nevesta že pred poroko, pa tudi velikokrat po poroki prebirati knjige z vzgojno vsebino, njih nauke obdržati v glavi, pa se tudi po njih ravnati. Ne pozabiti: Vzgoja mora človeške slabosti in napake zatirati, še preden so se popolnoma pokazale. Vzgoja mora voditi otroke k Bogu, ne od Boga. V vzgoji morata biti roditelja edina, vzgajati je treba vse otroke ne samo prve tri ali štiri, drugi naj pa bodo kakršni sami hočejo. Dobra vzgoja mora prizadevanje šole in duhovnikov podpirati, ne pa ovirati ali še celo podirati.

Pa tudi kadar bereš povesti in srečuješ v njih raznovrstne ljudi, dobre in hudobne, vprašuj sam sebe, zakaj so ti ljudje

taki. Velikrat nam v svarilo in opomin. Opozarjamo zlasti na dve daljši povesti iz zadnjih let, ki jih je izdala Mohorjeva družba: »Svetloba in senca« in »Tički brez gnezda«. Iz obeh si lahko pridobiš veliko vzgojnih nauk.

V kratkih besedah sem se dotaknil glavnih zakonskih dolžnosti.

»O, ko bi bila vedela, da so v zakonu taki križi, pa bi se ne bila nikoli možila!« Koliko ženskih je že tako tožilo, vzdihovalo! A kdor ne pozna svojih dolžnosti v zakonu, naj se raje ne moži.

Prva reč je, spoznati dolžnosti svojega stanu. Druga reč je, presoditi samega sebe: Ali imam potrebnih zmogljivosti, da

se jih priučim? Spoznavaj samega sebe. Vem: po vestnem preudarku se ne boš čutil dovolj trdnega. Pa se obrni k Bogu! Ta ti govori: »Dovolj ti je moja milost.« Bog ti bo dal dovolj milosti, če ga prosiš. Tudi iz zakonskega življenja drži pot v nebesa. Dovolj svetih mater, veliko število svetih mož je že tam pri Bogu. Svoje dolžnosti so izpolnjevali in dosegli so krono življenja.

Če te pa Bog kliče drugam, pa ne sili v zakon. Vsi se ne morejo poročiti, vsi ne morejo v samostan in vsi ne morejo med svetom živeti. Naj živi vsakdo, kjer hoče, samo tako naj živi, da doseže svoj namen: večno zveličanje.

† Bogoslovec Jožef Faganel.

Ne pišem teh vrst zato, da bi slavil njega, ki je bil skromen in tih v življenju in je želel biti pozabljen po smrti. Le nam vsem naj ostanejo v spomin, zgled njegove čednosti pa naj nam sveti in nas greje. Obenem pa naj vsak, ki čita te vrste, prosi Boga, naj s svojo milostjo obudi in podpira še mnogo takih mladeničev!

Ranjki Jožef Faganel je bil rojen 28. februarja 1899 v Gradiški na Goriškem. Ko je bil tri leta star, so se starši preselili v Ljubljano. Tu je pozneje študiral na gimnaziji, napravil v začetku l. 1917. maturo. Po maturi pa je moral k vojakom, bil na južnem Ogrskem in raznih drugih krajih 20 mesecev. Vmes je bil enkrat superarbitriran, veselil se je, prišel domov, vložil prošnjo za semenišče, bil sprejet, a na žalost je bil zopet vpoklican, dokler se mu ni po prevratu izpolnila srčna želja, da je prišel v semenišče. Prvo leto je bil na zunaj dosti čvrst, drugo leto pa je začel pešati in hirati. Kal jetike, ki jo je morebiti dobil pri vojaki, se je začela razvijati. Po Božiču je omagal in legel v posteljo. Sam je imel upanje nekaj časa in drugi z njim, da bolezni preide, a kmalu je upanje začelo ginuti. 3. maja ob pol dvanajsti uri ponoči se je preselil v nebesa. Bila je lepa smrt, kakor je bilo lepo življenje.

Popolne slike njegovega življenja ne morem podati, niti narisati natančno v podrobnostih njegovega prizadevanja za

krščansko popolnost. Le par potez iz njegovega značaja in nekaj čednosti, ki kažejo, kako močno in sveže je bilo v srcu hrepenenje za popolnostjo in svetostjo, naj narišem.

Bil je vzor vztrajne marljivosti in temeljite pridnosti. Učenje je bilo njegovo veselje. Zamisliti se je znal v knjigo, da je pozabil med učenjem na vse okrog sebe. Že kot dijak je porabil prosti čas, da se je učil tujih jezikov. Ker je porabil vsako priliko in je vse, kar je delal, temeljito delal, se jih je tudi več naučil: italijansko, francosko, rusko, poljsko, angleško. S solzami v očeh je odšel k vojakom, ker je bil pretrgan študij, s solzami v očeh je legel vsled bolezní v postelj, ker je bil tako zopet odtrgan od bogoslovnega študija. Hotel je znati kolikor mogoče veliko, da bi mogel kolikor mogoče veliko koristiti pozneje, kakor je večkrat poudarjal.

Ta velika pridnost pa ni ovirala duhovnega življenja v njem. Predvsem se je odlikoval po globoki otroški veri. Naj postavim sem odlomek pisma, ki ga je pisal kot vojak iz Baje na Ogrskem!

Baja, 19. nov. 1917.

»Stopil sem v noč. Tako jasne noči že doglo nisem videl. Zrak je oster, da reže v obraz. Zato je nebo tako lepo. Nebesni svod je teman kot katafalk v cerkvi na vseh vernih duš dan in kakor sveče na njem se blešče zvezde in

pošiljajo svoje žarke na revno zemljo. Zde se mi kakor snežinke, ki samo še čakajo božjega migljaja, da se vsujejo in pokrijejo ves svet s srebrom in zlatom ob prihodu našega Odrešenika. In ta dan je blizu.

Na misel mi prihaja mož, ki je bil pred par dnevi pri nas in si dal napisati v rubriko »vera«: konfessionslos (brez vere). Treba bi se mu bilo samo enkrat ozreti na te zvezde in spoznal bi, da ni na pravi poti. Kako težko je življenje, in vendar verujemo, upamo in ljubimo. To nam daje moč. Nesrečen človek, ki ne veruje! Temno je tako življenje kakor noč brez zvezd, brez vsakega cilja in zato brez vsakega upanja. Obišče ga trpljenje in vpraša se: zakaj trpim? In ne ve si odgovora, ker meni (!), da po smrti mine vse, da se izpremeni v nič. A čaka nas plačilo in kazen.

Spomnim se septemberskega večera. Ravnokar je odzvonilo angelovo češčenje — zdaj ne več, ker so v zadnjih tednih tudi pri nas pobrali zvonove. Stopil sem v cerkev. Nikogar ni bilo v njej. Bila je popolna tema, samo večna luč je brlela. Pokleknil sem pred tabernakelj. Ni jih srečnejših trenutkov od onih, ki jih prebijem pri Jezusu. Tisti večer sva bila sama... Pa dolgo ni trajala moja sreča. Drsanje s sandali, rožljanje s ključi. Prišel je brat, da zapre cerkev. Moral sem iti. Kako mi je bilo tedaj huđo! Hitel sem po ulicah in kmašu sem bil zopet sam z Njim na neizmerni pusti (planjavi). Kadar noč spusti svoja krila na zemljo in zvezde zasijejo, ko le črikanje murnov in šepet topolov ter akacij moti tišino, ah, takrat je človeku tako prijetno pri srcu! Vse diha božjo pričujočnost. Človek se zave, kako majhen je in kako neizrečeno velik je ljubi Bog, ker so že dela Njegovih rok tako velika. Ob takih trenutkih prihaja človeku molitev iz srca in olajšan se vrača domov... Pa najsi sem bil na poti domov ali z doma, z oblaki zastrto nebo mi ni nikdar zbujalo v srcu žalostnih čuvstev, ker nisem bil nikdar sam, ampak vedno Bog pri meni.

Iz te žive vere je rastlo njegovo lepo življenje; v tej so koreninile njegove lepe čednosti.

V peti šoli je dobil v roke malo knjižico o sveti Evharistiji: »Da bi ti spoznal dar božji!« Ta knjižica je, kakor je sam

zatrjeval svojemu duhovnemu voditelju, mogočno učinkovala nanj in ga navdušila za presv. Evharistijo. Od takrat naprej ni imel evharistični Jezus mnogo tako zvestih prijateljev, kot je bil pokojni Jožef. Večkrat se ponavlja v vojaških pismih misel, da ni sam, da mu ni nikdar dolgčas, ker ima Jezusa.

Kdor ljubi Jezusa, ne more biti mrzel do Marije. Pokojni Jožef je bil zato tudi vsa svoja dijaška leta zvest Marijin sin, kongreganist. V bolezni je na večer pred prvim majem pogosto vpraševal, kdaj bo polnoč, da bi se mogel precej izročiti majniški Kraljici, ki jo je tako zelo ljubil.

Umljivo je, da je v duši, v kateri živi močna vera in vedna zavest pričujočnosti božje in zvesta ljubezen do Jezusa in Marije, najvišje merilo njenega življenja in dela — božja volja. Med sklepi letošnjih duhovnih vaj je imel enega: Prizadevali si hočem vselej, da spoznam voljo božjo in jo vršim. In koncu svojih zapiskov je dostavil: »Ali so te duhovne vaje zadnje? Zgodi se volja božja! Amen.« Odtod je imel tudi toliko vdanosti in moči v trpljenju. Težko mu je bilo marsikdaj, posebno, ko je moral k vojakom, a tarnal in tožil ni. Posebno pa je to pokazal v svoji bolezn. Pogosto je omenil svojim obiskovavcem: Božja volja naj se zgodi! Če je božja volja, bom ozdravel, če ne, je tudi prav. Ne prosim za zdravje, ampak božja volja naj se zgodi. Bil je dobro pripravljen na smrt, zato se je ni bal. Govorila sva v zadnjih tednih večkrat o študiju njegovih tovarišev. »Mi bomo študirali večne resnice o Bogu, o našem namenu, o gledanju Boga. A tako slaboten je naš razum tu na zemlji. Ti pa boš takrat že morebiti gledal v jasnem, čistem spoznanju vse to in ne bo več skrivnosti zate.« Lahen nasmeš iz žive vere in trdnega upanja zbuje, mu je legel na obraz.

Proti koncu aprila je pričel opravljati devetdnevno za srečno smrt v čast sv. Jožefu. V molitvah devetdnevne je bila tudi prošnja, da bi bil ob njegovi smrtni uri navzoč pri njem duhovnik. Bila je uslišana.

Zadnji dan se je njegovo stanje zjutraj zgodaj zelo poslabšalo. Prosil je za sveto popotnico. Zelo je trpel in klical: O moj Jezus pridi, težko te čakam, pridi še enkrat v moje srce! Polajšaj mi vsaj toliko bolečine, da bi te mogel prejeti, vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi! Čez dan je bilo pri njem še nekaj znancev.

Enemu je dejal z nasmehom: Danes sem imel veliko gostov, prvi pa je bil Jezus. Jezus je vedno pri meni.« In njegovo ime je imel vedno tudi na ustricah, posebno kadar so se zbudile bolečine. Želel je: Moj Jezus, daj da te že skoraj gledam iz obličja v obličje. Svoj pogled je upiral v križ in tako je mirno trpel. Pol ure pred smrtjo pa je prosil: Pričnite moliti!

Brez hudega smrtnega boja, z besedo »Jezus«, katere zadnjega glasnika »s« že ni več izgovoril, je umrl. Mirno, blaženo pričakovanje brez groze, ki je sijalo iz široko odprtih oči, se mu je izpolnilo.

To je samo nekaj lepih žarkov iz življenja tega plemenitega mladeniča. »Moli in delaj« je bilo njegovo geslo; zvesto se je ravnal po njem in ga svojima bratcema priporočil, ko se je zadnji dan poslovil od

njih. Želel je postati duhovnik; zanj odločitev za poklic ni bila težka. In hotel je postati dober duhovnik. Bog je ukrenil drugače. Zato pa sedaj moli v nebesih, kakor je obljubil za tovariše, da bi ti postali duhovniki po Srcu Jezusovem.

Gotovo je imel tudi kake pomanjkljivosti in male slabosti. Človek je bil. In noben svetnik ni brez vsake majhne napake celo svoje življenje ali dolgo časa, ako ni deležen prav izredne, posebne milosti božje. A vse življenje pokojnega Jožeta je vendar kazalo znamenja, da vlada v njegovi duši gotovo milost, da prebiva v njej Bog, da raste zmerom bolj prijateljstvo z Bogom in vodi njegovo mišljenje, govorjenje in delo. In zato trdno upamo, da je med izvoljenci božjimi.

I. F.

Po svetu.

Sv. oče Benedikt XV. je izročil katoliškemu svetu novo pismo, s katerim naroča, naj se v spomin 50 letnega češčenja sv. Jožefa, kot variha katoliške Cerkve, opravljajo po vsem svetu slovesnosti. Papež želi, da bi se češčenje sv. Jožefa čedalje bolj širilo in da bi se zlasti delavci izročili varstvu sv. Jožefa, da bi bili tako obvarovani nevarnosti in nesreče brezvernega socializma, največjega sovražnika krščanskih nauk.

Rim. Novembra bo v papeškem konzistoriju izbranih več novih kardinalov. Med drugimi se imenujejo: praški nadškof dr. Kordač, kolinski nadškof dr. Schulte in monakovski nadškof dr. Faulhaber kot kandidatje za kardinalske čast. Tudi zagrebški nadškof dr. Bauer se imenuje med bodočimi kardinali.

† **Kardinal Leon Adolf Amette**, nadškof v Parizu je umrl 29. avg. Z njim so izgubili francoski katoličani odličnega voditelja, ki je za časa kulturnega boja najodločneje zagovarjal pravice sv. katoliške Cerkve v besedi in pismu. — Pokojni kardinal je dosegel starost 70 let. Leta 1912. se je udeležil evharističnega kongresa na Dunaju.

Pariški nadškof. Za nadškofa v Parizu je imenovan kardinal Dubois, ki se je spomladi na povratku iz Palestine mudil tudi v Ljub-

ljani in mu je Orlovska zveza priredila pozdravni večer v »Unionu«.

Razširjanje katoliške Cerkve napreduje neprestano, dasi ob tako neugodnih razmerah. Že pod sedanjim papežem je bilo ustanovljenih 6 novih nadškofij, 21 škofij, 14 apostolskih vikarijatov in 7 prefektur.

Slučajno? Na Češkem uganjajo svobodomiselci še nadalje svoja divjaštva. V Dobrovici so uničili ti divjaki 16 m visoko, umetniško in dragoceno soho sv. Janeza Nep. Pri tem, ko se je spomenik zrušil, sta bila mrtva dva človeka, nekaj oseb je bilo pa težko ranjenih. Nekateri pravijo: »To je slučaj!« Naj sodijo po svoje, nam se pa to le ne zdi tako slučajno. Prav tako čudno je, da je oni zaslepljenec, ki je vršel vrv okrog Marijinega kipa, ko ga je v Pragi divja druhal podirala, in ki je bil prvi povzročitelj tega bogokletnega dejanja, sedaj zaprt v norišnici (v Bohnici) kot neozdravljiv blaznež. (Tako poroča list »Čeh« 31. avg. 1920.)

Prekosé nas. Dne 21. in 22. avg. so imeli katol. rokodelski pomočniki svoje prvo zvezno zborovanje in slavnostni sprevod. Najlepša točka v sporedu je bila brez dvoma cerkvena slovesnost, pri kateri je pristopilo 1500 pomočnikov in mojstrov k skupnemu sv. obhajilu.

Po domovini.

Biserno sv. mašo je pel mesca julija prečastiti gospod opat celjski **F r a n c O g r a d i**. Zaposlili in pričakovali smo kakega obširnejšega poročila o tej redki slovesnosti gospoda opata, ki je eden najčastitljivejših in najodličnejših slovenskih duhovnikov, pa ga nismo prejeli. Prečastitemu gospodu biseromašniku naše spoštljive častitke z željo, da ga Bog blagoslavlja vse dni njegove častite starosti, dokler ga ne pokliče po plačilo k sebi!

Zlatomašniški jubilej. Dne 11. jul. sta čila in zdrava praznovala 50 letnico mašništva dva zaslužna moža: **P. Placid Fabiani** v Ljubljani in svetnik **Simon Zupan** na Ježici pri Ljubljani. Prvi, redovnik in posnemalec svetega Frančiška, bivši večletni provincijal si je s svojo ljubeznivostjo, zlasti pa z neumornim delovanjem v spovednici in pri bolestnikih pridobil srca vseh: mlado in staro, učeno in preprosto, lajki, redovniki in duhovniki, vsi iščejo zaupljivo pri njem duhovnega leka in tolažbe. Ob zlati maši ga je s simpatijami in molitvami spremljala — rekel bi — vsa Ljubljana. Cerkveni govor je za to priliko prevzel stolni pridigar, vseučil. prof. dr. **M. Opeka**. — Svetnik **Simon Zupan** je deloval do zadnjega z mladeniško čilostjo in vztrajnostjo kot vzoren duhovnik v vinogradu Gospodovem. Vnema za mladino, ki jo je vodil z ljubeznivo zgledega kateheta, s skrbjo žilavega organizatorja, briga za duševni blagor svojih faranov mu je izčrpala moči, da je pred dobrim letom stopil v zaslužni pokoj. Vdanost zvestih župnijanov mu je ostala. Vsa župnija se je veselila srečnega 50 letnega mašniškega jubileja njegovega. Bog daj obema gg. slavljencema obilnega blagoslova in zdravja!

Mašniški jubileji. Dne 22. jul. je imel zlato mašo svetnik **Dav. Meško**, župnik pri Kapeli, in **Lovro Janžekovič**, župnik v Veržuju.

40 letni jubilej mašništva je praznoval nedavno idrijski dekan msgr. **M. Arko**. Hvaležni Idriječani so proslavili ta dan s tem, da so se pobožno udeležili velike sv. maše in cerkvene slovesnosti, da so priredili lepo in presrčno pozdravno podoknico z godbo in petjem; poleg tega pa so vsa društva imela proslavni večer v društvenih prostorih na čast jubilarantu.

Sedemdesetletnico rojstva je praznoval nedavno škof dr. **Mahnich**. Odklonil je pa v svoji skromnosti vse zunanje slovesnosti, zlasti ker je močno bolehal. Priporočil je pa katoliškemu dijaštvu v prelepem pismu, naj se ga spominjajo v molitvi in naj zanj prilično darujejo po eno sv. obhajilo, kar so dobri naš

dijaki, združeni v dijaški zvezi, tudi storili. — Slavljeneec ima za katoliški pokret v Sloveniji in na Hrvaškem največje zasluge. Bog daj, da bi njegovo delo rodilo čedalje lepše sadove!

Za kanonika pri ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja je imenovan višji šolski nadzornik dr. **Mihael Opeka**. Bil je slovesno umeščen 16. avgusta.

Duhovniške zadeve v ljubljanski škofiji: Na župnijo Boh. Bistrica je bil umeščen župnik **Andr. Krajec**, na župnijo Sv. Trojica pri Cerknici pa župnik **Janko Šiška**. — Kot župnijski upravitelj v Tomišlju je bil nastavljen **Fr. Gaberšek** iz Šmihela pri Žužemberku, v Šmihelu pa **M. Kmet** iz Šturij na Vipavskem. — V stalni pokoj je stopil **Jak. Koritnik**, župnik na Blokah. Za konzistorijaln. svetnika je bil imenovan **P. Placid Fabiani**, frančiškanski bivši provincijal. — Umeščen je bil na župnijo Duplje **F. Žvan**, župnik na Boh. Bistrici. Na njegovo mesto je prišel župnik **Andr. Krajec** iz Kranjske gore. Župnija Kranjska gora je podeljena škocijanskemu župniku **Karlu Čuk**, župnija Krško pa kaplanu **Leopoldu Turšič** iz Šmihela. — Župnik **Jož. Švigelj** se je odpovedal župniji na Polici. Župnija Bloke je podeljena Viktorju **Švigelj**, kaplanu istotam; župnija Radeče Antonu **Lovšinu**, administratorju istotam. Za župnika v Tomišlju je imenovan **Fr. Gaberšek**, žup. upravitelj istotam.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Imenovan je: Stolni kanonik dr. **Mihael Opeka** je bil imenovan za pravega konzistorialnega svetnika. — **P. dr. Gvido Rant, O.F.M.**, je bil imenovan za upravitelja župnije Marijinega Oznanjenja v Ljubljani. — **Kanonično umeščena** sta bila: **Andrej Krajec**, župnik v Kranjski gori, na župnijo Boh. Bistrico, dne 12. avgusta 1920; **Jožef Verce**, kaplan v Trnovem v Ljubljani, na župnijo Žabnico, dne 27. sept. 1920. — **Podeljena** je župnija Polica **Jožefu Pravharju**, župniku v Loškem potoku; župnija Škocijan pri Mokronogu pa **Jožefu Anžiču**, ekspozitu pri Sv. Joštu nad Kranjem. — **Premeščeni** so bili kaplani: **Anton Anžič** iz Šmartna pod Šmarno goro za stolnega vikarja v Ljubljani; **Jožef Žužek** iz Tržiča v Kranj; **Franc Vavpetič** iz Št. Vida nad Ljubljano v Tržič; **Franc Lovšin** iz Št. Vida pri Stični v Št. Vid nad Ljubljano; **Franc Kanduž** iz Cirknice za župnega upravitelja na Babno polje; **Janez Pucelj** iz Šmarjete v Cirknico; **Vincencij Gostiša** iz Šempetra pri Novem mestu v Šmarjeto; **Janez Frančič** iz Stopič v Šempeter pri Novem mestu; **Janez Vilhar** iz Sv. Križa pri Kostanjevici v Stopiče; **Matej Tomazin** iz Sv. Križa pri Litiji v Sv.

Križ pri Kostanjevici; M. Bukovec iz Smednika v Sv. Križ pri Litiji; Franc Presetnik s Koroške Bele v Smednik; Matija Jager iz Borovnice v Dob; Anton Gole iz Št. Ruperta za upravitelja kuratnega beneficija v Št. Vidu pri Stični; Anton Gornik od Sv. Petra v Ljubljani v Šmihel pr Novem mestu; Valentin Tomc iz Višnje gore k Sv. Petru v Ljubljani; Janez Pivek iz Starega trga pri Ložu v Višnjo goro; Anton Črnugelj iz Vel. Doline v Stari trg pri Ložu; Karol Žužek iz Stare cerkve za župnega upravitelja na Gori pri Sodražici; Janez Hrvat iz Sostrega za ekspozita pri Sv. Joštu nad Kranjem; Martin Radoš iz Naklega v Sostro; Jož. Šimenc iz Predoselj v Naklo; Tomaž Tavčar od Sv. Jakoba v Ljubljani v Predoslje; Ludovik Lederhas, kaplan in katehet pri uršulinah v Škofji Loki, k Sv. Jakobu v Ljubljani; Alojzij Tome iz Radovljice za kaplana in kateheta k uršulinam v Škofji Loki; Andrej Stare iz Kranja v Radovljico; Janez Jalen iz Stare Loke v Trnovo v Ljubljani; Franc Kovačič z Brezovice k Sv. Petru v Ljubljani; Štefan Traven iz Radeč pri Zidanem mostu na Brezovico; Leopold Govekar z Dol pri Litiji v Radeče pri Zidanem mostu; Anton Oman iz Begunj na Gorenjskem na Dobrovo; Alojzij Jerič, župni upravitelj na Sinjem vrhu pri Vinici, za kaplana v Stari trg ob Kolpi. — **N a m e š č e n i** so bili kot kaplani: Alojzij Krisch v Stari cerkvi; novomašnik Franc Pleša v Št. Vidu pri Stični; semeniški duhovnik Janez Kolenc v Borovnici; novomašnik Franc Gabrej na na Studenem. — **Z a č a s n o v p o k o j e n** je bil Leopold Černe, župni upravitelj na Babnem polju. — Albert Pravst, bivši kaplan v Dobu, je odšel v lavantinsko škofijo; Janez Sedej, kaplan na Dobrovi, odide v Ameriko.

Spremembe pri oo. jezuitih. V Ljubljano je prišel iz Zagreba P. Ivan Pristov, s Češkega P. Jožef Sečnik. — Iz Ljubljane je odšel v Skoplje (Srbija) P. Ant. Bukovič.

Spremembe v slovenski frančiškanski provinci. Pri definitorialnem kongresu dne 3. sept. 1920 so se določile sledeče izpremembe: **Ljubljana:** P. Hugolin Sattner, gvardijan; P. dr. Gvido Rant, župnik in vikar; P. Angelj Mlejnik, provinc. ekonom; P. Blaž Farčnik, akadem. slikar; P. Janez Žurga, vseučiliščnik; P. dr. Angelik Tominec, kurat v kaznilnici; P. Bernard Ambrožič, vseučiliščnik. **N o v o m e s t o:** P. Fortunat Goli; P. Julij Sušnik, katehet; p. Jožef Ažančič, drugi prefekt dij. konvikta. **K a m n i k:** P. Joahim Košenina, vod. III. r.; P. Henrik Damiš; P. Lambert Ramšak, profesor gimn. **P a z i n:** P. Leonard Kalac, gvardijan. **M a r i j a N a z a r e t:** P. Hrizogon Tišler; P. Hubert Marovt,

šolski vodja. **Brežice:** P. Norbert Sušnik; P. Dijonizij Dušej, vikar; P. Albert Pirc, gvardijan; P. Oto Kocjan. **M a r i b o r:** P. Gabriel Planinšek, kaplan; P. Hijacint Podgoršek, subs. in katehet. **S v. T r o j i c a:** P. Adolf Čadež, gvardijan in župnik; P. Ananija Vračko, vik. in vodja III.; P. Bruno Schiffrer; P. Mihael Pribožič. **S v. G o r a:** P. Kapistran Ferlin, predstojnik, P. Zofron Kozlevčar. **B r e z j e:** P. Maksimiljan Brelj, Apostolski sindik franč. provincije sv. Križa: dr. Božidar Vodusek.

† **Častni kanonik Jakob Hribernik,** Kruta smrt si je izbrala iz vrst duhovništva lavantinske škofije nadvse priljubljenega g. Jakoba Hribernika, častnega kanonika, dekana in župnika v Braslovčah. Rojen je bil l. 1857 v Čadramu, v mašnika posvečen l. 1882. Kot kaplan je služboval v Št. ~~Junju~~ ob juž. žel. in v Braslovčah do l. 1890, ko je bil imenovan za spiritala v mariborski bogoslovnici. L. 1901 je postal župnik in dekan v Braslovčah. Rajni kanonik je bil nadvse blaga duša. Njegovo zlato srce je bilo znano po vsej lepi Savinjski dolini. Ubogi in zatirani izgube z rajnim svojega najboljšega očeta. Njegova gostoljubnost, darežljivost, gorečnost in plemenitost srca je bila tako splošno znana, da se je o njem po pravici govorilo, da nima sovražnika na svetu. Svetila mu večna luč!

Smrtna kosa. V Polhovem Gradcu je umrl 24. sept. po daljšem bolehanju upokojeni župnik g. Ivan Čebašek. V Črnem vrhu je z velikim naporom sezidal novo lično cerkev, uspešno in z vnelo se je trudil za cerkveno življenje na Trati, mnogo truda je imel tudi v Polhovem Gradcu, zlasti ker ga je nadlegovala nadležna bolezen. — V Ljubljani je umrl 26. sept. starosta duhovnikov ljubljanske škofije, g. Janez Žan, duhovnik v p. Častitljivi 92 letni starček se je zadnji dve leti le redko pokazal na ulico. Hodil je pokonci in z mladeniški koraki, dokler ni omagal. Živel je zelo skromno; solnce in voda sta mu krepila žilavo zdravje. N. p. v m!

Umrl je v Gornji Radgoni g. A. Sattler, bivši župnik na Ptujski gori. Rajni je bil svoj čas žrtev svoje odločne narodne zavednosti. Nemškutarska svojat, ki se je sedaj oblekla v plašč samostojnosti, ga je preganjala na smrt. Pokoj vrlemu možu — mučeniku! — V bolnišnici Rdečega križa v Konjicah je umrl 25. avg. g. P. Gregorc, župnik pri Sv. Venčesu. Rajni je bil pobožen, zgleden in čest duhovnik. R. i. p!

Marijine družbe.

SLUČAJ ALI KAJ?

Marijinim družbenicam v svarilo in opomin.

V Dobrnju na Dolenjskem se je odigrala pretekla dni ta-le žalostna zgodba: Na Veliki Šmaren je obhajala deklinška Mar. družba svoj glavni praznik, združen popoldne s sprejemom novih članic. Družbenko M. J. je jako vleklo na sokolsko veselico v Trebnjem. Res se je peljala popoldne tja s svojim gospodarjem, pri katerem je služila, mesto da bi šla k shodu. Ker jo gospodar ni silil k temu in je šla na tako veselico brez dovoljenja voditelja, se je seveda s tem sama izključila iz družbe.

Pozno zvečer so se vračali domov. Po poti je padla na dosedaj še ne popolnoma pojasnjen način z voza tako nesrečno, da je obležala nezavestna. Taka je ostala potem še cel teden. V nedeljo je umrla, ne da bi bila spregovorila le eno besedico, ali se le količkaj zavedla. Družbenice, ne opuščajte lahkomišelnost shodov in bodite na smrt vedno pripravljene!

* * *

Dev. Marija Polje. Poživimo Marijine družbe za fante in možel! Ta klic naj gre od ust do ust, dokler se ne uresniči! Ne samo izleti, — tudi molitve nam je treba. Dajmo tudi Bogu, kar je božjega! Prazni so izgovori: povsod ne morem biti zraven, za vse nimam časa. Ne tako, fantje Orli, parkrat na leto se bo dobil čas tudi za shod mladeniške Marijine družbe. Nekaj fantov je gotovo še dobrih, ki pa nimajo veselja do telovadbe in orlovske organizacije. Pridobimo te! Ne sramujmo se stopiti s svetinjo Marijine družbe k mizi Gospodovi! Torej poživimo Marijine družbe za fante in možel!

* * *

Zagreb. Tu smo imele slovenska dekleta okolo cvetne nedelje slovenske duhovne vaje, katere je vodil č. g. Janez Pristov iz Družbe Jezusove. To so bile menda prve slovenske vaje. Prišlo nas je iz vsega Zagreba kakih 200 Slovencek. Govori so bili času primerni. Agitirale smo, pa vendar je še ostalo dosti deklet, ki niso vedele zanje. Veliki terek smo imele skupno sveto obhajilo, Vsak dan smo prepevale slovenske pesmi pri sv. maši in blagoslovu. — Ob tej priliki svarimo slovenska dekleta, naj nikar ne hodijo v Zagreb. Morda so res službe tu boljše plačane, a je tudi dosti dela, ker se navadno v družinah pere perilo. — Tu preti dekletom mnogo nevarnosti za vero in čisto življenje. Res da je

vsled vojske tudi ljudstvo po kmetih bolj pokvarjeno, a tu v navečjem mestu Jugoslavije še posebno. Tu je največja nevarnost glede vere. Doma je dekle hodilo redno vsako nedeljo in raznik k sv. maši in k sv. zakramentom, bila je morda v Marijini družbi. V Zagrebu pa pride dekle in sprejme vsako službo, pride v judovske, protestantske, krivoverne in brezverne družine. K sv. maši more samo zgodaj zjutraj, pozneje jo gospa ne pušči. Marsikatera vsled velike utrujenosti zjutraj zaspi; to se večkrat ponavlja, tako nekatera mesec in mesec ali morda celo leto ne gre k sv. maši, ne k pridigi in k sv. zakramentom, molitev tudi opušča. Pogosti sliši doma in po mestu govorjenje proti veri, bere slabe časnike in tako sčasoma omrzne v sv. veri. Druga nevarnost je glede čistosti. Mnogo slabih zgledov vidi dekle okolo sebe, zunaj v javnosti umazane slike in časopise, prenapolnjena stanovanja, nesramno oblečene ženske, zapeljive in pohotne moške, vsepovsod same dvomljive zabave s plesi na sejmšču, v Maksimiru, mnogo vojaštva, razni kino in gledišča. Nedeljo popoldne gre dekle v slabe družine, v gostilne. Zaplete se kmalu še v kako grešno znanje, ni čuda, da marsikatera Slovenka tu pade v greh. Pridejo dekleta, posebno štajerska, v to mesto, v službi je nekaj dni, domov ne more, ker nima denarja, stanovanja tudi ne dobi, in tako mora čez noč okolo tavati. Zato svarimo slovenske starše, naj nikar ne pušče svojim dekletom sem kaj. Res da je tudi dosti slovenskih deklet, ki so dobre, čiste in pobožne. To so pa le take, ki so organizirane ali v 3. redu ali v Marijini družbi. Zato naj se dekleta, ki so bile doma v Marijini družbi tu priglasijo in obiskujejo shode hrvaške deklinške Marijine družbe pri sv. Mariji na Kaptolu št. 3, ki so dvakrat na mesec; ali naj stopijo v »Djevojačko (deklinško) društvo Srca Isusova«, ki ima svoj sedež in vsak mesec shod prvo nedeljo popoldne ob 4. pri jezuitih, v kapelici za Marijine družbe, Palmotičeva ulica 31, levo od prekrasne cerkve presv. Srca Jezusovega, prtilično. Ta dekleta se uče petja pri usmiljenkah in včasih napravijo kake poštene igre s samimi ženskimi vlogami. Dobro bi bilo če bi se tu za služkinje osnoval »kolodvorski misijon«, t. j. kake požrtvovalne ženske bi čakale služkinje na kolodvoru, ko pridejo z vlakom v Zagreb, bi jih odpeljale v kako pošteno prenočevališče in jim preskrbele službe pri dobrih krščanskih družinah. Tako bi rešile mnogo slovenskih deklet raznih velikih nevarnosti za vero in nedolžnost.

Pišeece. 11. maja je naša Marijina družba epo proslavila obletnico svoje ustanovitve. Blagoslovljeno delovanje Marijine družbe v 1. letu se kaže v dekletih samih, v naši cerkvi in po celi župniji. Dvakrat je bil sprejem, 1 članica je umrla, 1 je šla v samostan, nekateri se od- in priselile, da šteje sedaj 91 članic, na sprejem pa že čaka 10 deklic. Mesečne shode imamo vsako 1. nedeljo, slovesnejše s skupnim sv. obhajilom vsak Marijin praznik. Da naša dekleta tako pogosto premajajo sv. zakramente, vsako nedeljo in praznik opravljajo molitvene ure, tako skrbije za snaženje in lepšanje cerkve, jih stane mnogo žrtev, ker so večinoma od cerkve zelo oddaljene, pa jim Marija oslajša vse težave. Družbena blagajna kaže 2137 K prometa, za odkup zamorke na ime Marije so nabrale 64 K, za lepšanje cerkve 776 K. Razpečavale so srečke za Dobrodelnost, širijo brošurice in naše časnike. Od posameznih izvodov Bogoljuba se je dvignilo število naročnikov na 46, ki prihajajo na en naslov. Pevski odsek pridno vadi pesmi za cerkev in izobraževalno društvo. — Prav posebno slavnost so nam priredili 30. maja ob večernicah naši otroci: 122 otrok, dečkov in deklic, iz šole v Pišecah in Globokem je prišlo z banderama v spremstvu gg. učiteljev in kateheta v procesiji iz pišečke šole pred šmarnični oltar k sprejemu v Marijin vrtec. Ganljivo je bilo poslušati te male, kako so se po katehetovem nagovoru posvetili Mariji in sprejemali podobice in svetinjice, od svojega kateheta. Kakor anjele jih je bilo slišati, ko so odpevali litanije in peli druge pesmi. Res, kaj takega, kakor so priredili ti otroci, še nismo doživeli. Otroci, le bodite lepe rožice v vrtcu Marijinem! Marijina družba z vrtcem Marijinem rasti in množiti se v naši župniji! »Vse nedolžne, o Marija mati, sprejmi v milostno srce!«

Trbovlje. Dne 10. maja je že zopet posegla smrt v naše vrste. Jetika nam je pobrala pridno družbenko Julijano Dolinšek. Rajnica je zlasti zadnja tri leta mnogo trpela. Tolažbe si je iskala v molitvi in premišljevanju, zato upamo, da jo je sedaj pri Jezusu in Mariji našla. — Dne 17. maja se je poročila vzgledna družbenka Roza Dernovšek z mladeničem Franc Bričl. Bilo srečno!

Sv. Vid nad Planino. Nebeški vrtnar je izvolil utrpati iz naše Marijine družbe nekaj krasnih cvetk. Prva je bila Francka Koprivc. Bila je prav ponižna. Še par ur pred smrtjo je prejela Jezusa, katerega je v življenju tako rada prejela. — Niso še zvene le rožice na njenem grobu, že ji sledi druga tovarišica Minka Zakošek. Zaplakala je naša Marijina

družba ob smrti rajne Minke. Bila je več let cerkvena pevka in predsednica naše »Dekliške zveze«. Prirejala je redne mesečne shode, pri katerih se je trudila največ sama ter spodbujala za ginljivimi besedami svoje tovarišice. Bila je, čeravno imenitne rodbiine, z vsakim vljudna in prijazna ter dajala vsakemu lep zgled. Ko se je pred nekaj leti poslovila od tod in šla preč. g. župniku-bratu gospodinjiti, so jo dekleta izvolile za častno članico in ji podarile krasno diplomo. Zaradi bolezni se je vrnila zopet k staršem. Trpela je veliko, a zelo vdana v voljo božjo. — Tisti dan smo tudi pokopali prav pridnega mladeniča Miha Jančič. Bil je štiri leta pri vojakih in se povrnil zdrav na duši in telesu. Na Veliko nedeljo se je pri streljanju ponesrečil ter moral v bolnišnico. A zanj tudi v bolnišnici ni bilo več pomoči. Prišel je domov, kjer je kmalu sklenil svoje mlado življenje. Upamo, da so vsi trije imenovani srečni.

Pliberk. Od ustanovitve ni prinesel »Bogoljub« nobene vesti več iz naše Mar. družbe. Ni čuda, pri nas vlada povsod, v vsakem srcu le ena misel, ena skrb — plebiscit! Danes pa poročamo žalostno novico, da nam je vzela bridka smrt mili sestri, M e t k o K o s i n L e n k o K r o f, dne 16. in 20. avgusta. Upamo, da se radujeta pri ljubljeni Materi Mariji — nad zvezdami, saj v Marijinem vrtu hitro dozorevajo sadovi za nebesa.

Sv. Jakob ob Savi. Dne 16. majnika je bil za našo M. dekliško D. prav lep dan, skoro najlepši, kar družba obstoji. Obhajali smo prav slovesno 20 letnico dekliške družbe. Prišli so ta dan g. škofijski voditelj, ki so porabili ta kratki čas in so nam v štirih govorih prav veliko koristnega povedali z ozirom na razmere sedanjega časa. Popoldan tega dne, ki je bil le bolj za nas dekleta, smo pa prav lepo obhajali svojo slavnost. Prišla so proslavit naš jubilej tudi dekleta sosednjih družb s svojimi voditelji in zastavami. Iz D. M. v Polju, Dola, Ihana in Črnuč. Lepo je bilo, ko smo se v sprevedu vseh okoliških Marijinih Družb pomikale v lepo okrašeno cerkev med slovesnim pritrkavanjem novih zvonov, ki so kot nalašč ta dan prvič zapeli. Po končani cerkveni slavnosti smo šle ven na prosto, ker dvorana je bila premajhna za toliko število. Postavili smo zunaj kip Brezmadežne in ga lepo okrasile. Tu so domači g. voditelj otvorili zborovanje, potem je imela pozdravni govor članica naše družbe, za tem več deklamacij, med katerimi so vsakokrat dekleta zapela kako Marijino pesem. Nastopilo je tudi par deklet iz Dola z govori in tudi č. g. kaplan. Med tem je šlo par deklet naše družbe med ljudmi okrog in delilo razne časopise in tudi v

nabiralnik pobiralo za misijone. Nabralo se je 220 K za misijone in 50 K za sirotišnico sv. Jožefa v št. Vidu nad Ljubljano. O, ko bi vsa dekleta spoznala, da je le v pošteni družbi prava sreča, ne bi si toliko iskale drugod zabave, ki obteži srce. Posebno mlajša še neizkušena dekleta prav posebno opozarjamo, da se prava sreča človekova zadobi le v Bogu. O, veselite se, kdo bi vam veselja ne privoščil, a veselite se v Gospodu!

Tinje pri Slov. Bistrici (na Štajerskem). Dragemu »Bogoljubu« in vsem, ki se zanimajo, naznajamo veselo vest, da smo ustanovili na praznik Marijinega vnebovzvetja **mladeniško in dekliško** Marijino družbo. Po dvanedevni pripravi in duhovni vaji, katero so imeli s kandidati preč. gosp. župnik Kragl iz Konjic, je bilo na praznik Marijin sprejetih 16 fantov in 49 deklet. Prav lepo je bilo in veselo za vse dobre župljane. Hvala Bogu! Še imamo na lepem solnčnem in zelenem Pohorju mladeniče, dekleta in druge ljudi, ki jih še svet ni pokvaril, in ki hočejo Marijo častiti ter čednostno živeti. »Bogoljubov« prihaja v našo župnijo 50.

Trbovlje. Trbovlje gotovo poznate vsi vsaj po imenu, saj se o njih daleč naokoli govori, pa ne morebiti zaradi lepe cerkve, ki je le nezatna, revna, niti za vse šolarje dovolj prostorna, tudi ne toliko radi premoga, ki se tu izkopava, pač pa Trbovlje zadnji čas prav posebno slove radi svojih ljudi, pa ne domačinov, ampak priseljencev. To so pravi »cvet« Jugoslavije, samo izbrano ljudstvo, brezversko, podivjano, socialdemokraško, komunistično, revolucionarno, dovezeto za vse slabo. Sredi take babilonske zmešnjave je versko življenje pač težavno. Posebno naša družba jih bode v oči, zato je treba dosti truda in zatajevanja, da se vzdržimo. Ni nas veliko, smo pa me toliko bolj neustrašene. Kakor na trdno skalo močno zasidrana ladja sredi razburkanega morja, tako se me oklepamo zastave Marijine. Druga drugo bodrimo in se veselimo, če katero dekle rešimo v svojo sredo. (To je lep! Ur.) Tak vesel dan za nas je bil praznik Vel. Gospojnice. Sprejetih je bilo 6 deklet v Mar. družbo. Po končani cerkveni slovesnosti smo imele skupno z dekliško zvezo lepo in vzpodbudno razvedrilo v dvorani Društvenega doma. Pozdravila nas je predsednica dekliške zveze, nato pa je imela družbenka Jul. Božjak lep nagovor, v katerem nas je navduševala za družbo in čednostno življenje. Dve družbenki ste deklamirali primerni pesmi, »V tvojem vrtu« in »Poznate njo?«. Nato je sledil prizor »Marijina hiša pred nebeškimi vrati«. Končno so še velč. g. voditelj bodrili dekleta za delo,

za povzdigo verskega življenja v cerkvi in zunaj nje. Globoko v srce so nam segle njihove besede in razšle smo se z najboljšimi sklepi. — Tekmujemo nad seboj v vsem dobrem, v čednostih in gorečnosti, v pogostem sv. obhajilu in v pridobivanju še nepokvarjene mladine za naša društva in družbo. Sedaj šteje naša družba blizu 100 članic, seveda še mnogo premalo za veliko župnijo. Nauke in skupna sv. obhajila imamo redno vsak mesec. Za popravilo Marijine kapele smo nabrale 5154 K. S popravilo cerkve se je že začelo.

Dol pri Hrastniku. Zapustila nas je nad vse zgledna družbenka Marija Golouh, katero smo 11. septembra spremile k večnemu počitku. Bila je nekaj časa tudi predsednica dekliške zveze. Njeno življenje je bilo tiho, skromno in navidezno enolično, a vendar polno žrtv in odpovedi. Kdo ni poznal njene globoke ponižnosti in velike skromnosti, ki se je pokazala pri vsaki priliki? Kjer je mogla je prihitela na pomoč, če ne drugače, vsaj z dobro besedo in molitvijo. Občudovanja vredna je bila njena pobožnost in natančnost v dušnih zadevah. Če je le mogla, je bila tudi v delavnici pri sv. maši in pri obhajilni mizi. Koliko cvetic je prinesla zlasti letos Mariji na oltar; kakor bi slutila, da jih ne bo več. Bolna je bila samo dober teden dni. Kako priljubljena je bila, je pričal njen pogreb, katerega so se družbenke udeležile z zastavo skoraj vse, pa tudi precej drugega ljudstva. Pred hišo in ob grobu so ji družbenke zapele ginjlive žalostinke v slovo. Preč. g. župnik so nam ob grobu podal lepe nauke. Neštetokrat je v življenju zahrepenela po tihi samostanski sreči, katero bi dosegla le po bridkih in težkih žrtvah. Navdušeno je sanjalo o bodočnosti, ko poreče Jezusu: Glej, vsa sem Tvoja na veke! Presrečni dan pa je prišel prej, nego je mislila... Bila je tudi vnetá tretjerednica. Doma je bila prav hišni angel: ljubeznjiva, potrpežljiva in dobra vsem; zlasti po svoji dobri materi. Kdor pozna notranje življenje, ve, koliko bojev, viharjev in preskušenj je treba preстати. Četudi bolj tiha, molčeča, vendar teh bojev ni bilo prosta. Kako viharno je bilo včasih v njeni notranjosti, a vselej se je zmago-slavno dvignila. Kakó visoko stoji, niti slutila ni; saj to pa ji je dalo pravo visokost in jo naredilo veliko v božjih očeh. — Dva dni potem pa smo spremili pred poročni oltar našo priljubljeno Anico Dolinšek, zaročeno z vzornim mladeničem Orlovskega odseka. Pomenljivo je zlasti to, da je prva iz M. dr., katera je bolj skrbela za dušno lepoto kakor za telesno rahanje. Prišla sta k poroki brez godca. Torej po nasvetu, katerega je pred kratkim neki dopis v »Bogoljubu« prinesel. M. dr. jo je z

zastavo sprejela pred cerkvijo, kjer smo se z nagovorom poslovili od nje. Ženin je daroval M. dr. lepo vsoto v znesku 80 K. Med sveto mašo sta pristopila oba in tudi nekaj družbenk k sv. obhajilu.

Iz Osilnice. Nekoliko zakasnelo poročamo, da nas je 21. julija doletela čast pozdraviti senjskega škofa, dr. Marušiča, ko so se tu skozi vozili ob priliki birmovanja po sosednjih hrvatskih župnijah. Naša župnija je namreč od ljubljanske škofije odrezana. K nam se pride od obeh koncev, od Prezida in od Broda, le po hrvatski cesti, če noče kdo hoditi ravno po kozjih gorskih stezah. Ravno tako se morajo Hrvatje od Prezida in Čabra voziti skozi našo župnijo. Mi smo bili torej že od nekdaj uedinjeni! — Presv. škofu smo napravili lep sprejem, da so bili presenečeni. Zunanaj pozdrav učenke Marije Kovač, umetniško izdelan slavalok, delo tukajšnjega cerkvenega umetnika Rutarja, v cerkvi pa lepo petje in okrašen oltar. Škof so se zahvalili za nepričakovan pozdrav in so v daljšem govoru vneli župlane k verski gorečnosti. — Naše članice Mar. dr. v Njujorku so poslale za naše reveže 8250 kron. Vsem darovalcem najlepša hvala. Razdelitev so prevzele članice naše Mar. družbe. To je dejanska ljubezen do bližnjega! — O Marijini družbi sami pa se nimamo nič kaj pohvaliti. Skoro tretjina najboljših članic se je leto, omožila. To še ni nič slabega. Slabo pa je, da mlajša dekleta nočejo vstopati, da malo ali pa nič ne hodijo častit sv. R. T. Torej mlačnost na vseh koncih. Treba se bo poboljšati!

Št. Jurij pod Kumom. Tudi naša Mar. družba deklet je med živimi in dobro uspeva. Predlanskim smo obhajale desetletnico s tridnevnimi duhovnimi vajami. Ob glavnem letošnjem družbenem prazniku je bilo na novo sprejetih 29 deklet. Vse na novo sprejete kažejo dobro voljo živeti z Marijino družbo, uživati se v duha družbe. Dne 30. avgusta smo poromale na Sv. Planino nad Trbovljami v cerkev Marijinega imena. V primernem nagovoru so nam voditelj pokazali Marijo kot vzor ženske časti. Kdo se ne bi navdušil zanj! Družba ni velika po številu, 75 deklet šteje, zato se pa moramo družabnice tem bolj zavedati namena Mar. družbe. Šode imamo vedno vsako prvo nedeljo v mesecu. Imamo lepo dvorano, le žal, da nam manjkajo razne priprave za predstave. Če dobimo zastor za oder, bomo tudi kaj igrali. Pod Marijino zastavo in njenim vodstvom se čutimo srečne.

Trebnje. Tukajšnje dekl. Marijina družba je praznovala dne 15. avgusta svoj glavni družbeni praznik. Ob 10. uri je bral g. vodi-

telj sv. mašo za družbo, spremljano s petjem in glasno molitvijo. Med sv. mašo smo pristopile k skup. sv. obhajilu. Po sveti maši smo ponovile posvečenje. Popoldne smo imele slovesni shod in sprejem 33 noviak v družbo, ki šteje sedaj okrog 400 članic. Slavnost je povzdignil obisk preč. g. škofijskega voditelja. Po lepem govoru poživljene bodimo edine, odločne in zavedne članice velike družine Marijine, v kolikor mogoče popolno dosego našega najlepšega namena! Ravno ta dan je priredilo sokolsko društvo svojo veselico, na katero so bile vabljene tudi članice naše družbe. Odzvalo se jih je le par. A tistih par naj le imajo Sokoli, storile so se s tem družbe nevređne.

Sv. Jurij ob Taboru. Štajersko. Unarla nam je pridna družbenica Leopoldina Kos. Bila je vedno ponižna, tiha, pobožna in goreča za sv. molitev in prejetanje sv. zakramentov. Prejemala je vsakdanje sv. obhajilo od 14. leta do svoje boleznin in tudi v boleznin je bila večkrat prevedena. Njena bolezen je trajala 6 let in sicer tako: 4 leta je po 6 mesecev ležala, po 6 mesecev je pa hodila vsak dan v cerkev. Dve leti pa ni mogla iti več; od Božiča sem je bila nepremično na posteljo priklenjena; kamor in kakor so jo položili njena mati, tako jih je čakala nepremično. Bila je v svoji težki mučni boleznin tako potrpežljiva, da ni bilo nikdar slišati nobene besede ali nevolje iz njenih ust. 7 mesecev ni mogla nič govoriti, le prikimala je ali pa z glavo odmajala, kar so jo vprašali. Imela je živčno bolezen, mozeg ji je ves segnil. Bila je vsem za zgled. Imela je veliko spoštovanje do starih ljudi. V boleznin si je vedno želela iti v cerkev in sv. zakramente prejemati, a bila je vdana v sv. voljo božjo. Bila je ljubljena od starih in mladih, kar je pričal njen pogreb, ki se ga je vdeležila poleg Marijine družbe velika množica ljudstva.

Fram. Minula je kratka doba štirih let, odkar smo z nepopisno žalostjo kot žrtev svetovne vojne položili v hladni grob vlč. g. župnika Muršiča. Toda Vsevedni je videl naše solze. On je uslišal naše prošnje, podelil nam je gorečega, požrtvovalnega naslednika, vlč. gosp. župnika Valentina Kropivšeka. Žalibog, kruta smrt nam je dne 28. avgusta utrgala tudi tega neumornega dušnega pastirja in voditelja naše Marijine družbe. Naj hitijo, predraga dekleta, naše molitve in prošnje pred prestol Vsemogočnega, za mir in pokoj duši našemu prerano umrlemu gosp. voditelju v dokaz hvaležnosti njihovih ovčic. Iskreno se zahvaljujemo vlč. g. dekanu kakor tudi vsem vlč. gg. duhovnikom, kate-

ri so našega blažega učenika spremljali k zadnjemu počitku. Zahvaljujemo se posebno gosp. župn. Gornje-Polskavskemu za vso skrb ob boleznih kakor tudi za vodstvo ob pogrebu. Hvaležne družbenice.

Iz **Semiča**. Naša mlada dijaška zvezza tudi med počitnicami živahno deluje v izobraževalnem delu. Redno se zbirajo mnogoštevilni dijaki semiške župnije pri svojih dušnih pastirjih, kjer se urijo v govorniških vajah in v javnih nastopih. — Pričeli smo, hvala Bogu, tudi z zidanjem društvenega doma. Pri mesečni konferenci za duhovnike smo obhajali tudi slovesni rekvijem, t. j. zadušnico 200-letnico za † Matijo Stariha, župnika v Semiču, katerega so 19. julija 1720 na grozovit način umorili razbojniški hajduki. Slekli so ga in ga z razbeljenimi verigami zvezanega tirali semterja po župnem dvorcu, nakar ga je eden izmed surovežev ustrelil v glavo in ker je še živel, mu je z drugim mahljajem odsekal glavo. — Vrlo se je obnesel orlovski tabor na Štrek-ljvcu, kamor so pohiteli Orli iz Belokrajine v svrhu krepkejšje organizacije in boljše priprave za mariborski tabor.

Plesala nikdar ne bom, niti na ženitnini ne. Pred leti je umrla neka moja sosestra in prve dni po pogrebu se mi je sanjalo, da je prišla k meni. Vprašam, kako ji je, in ona pravi, da dobro. To se mi dobro zdi, da plesala nisem, samo enkrat in še za takrat mi je žal. V tem se jaz zbudim in ko zbujena premišljam te sanje, sem tudi jaz za trdno sklenila, da plesala nikdar ne bom, niti na ženitnini ne. In tega sklepa sem se tudi res držala. Bila mi je tudi že prilika, da sem bila večkrat na ženitnini, a držala sem proti vsemu prigovarjanju in vabljenju na ples svojo besedo, in to hočem tudi držati. To so bile le sanje, a meni so koristile in želim, da tako stori sklep vsaka dekle. Samega sebe premagaš, če le hočeš. Če ne boste plesale, zato ne boste nikdar žalovale. Nasprotno pa se prav velikokrat zgodi, da mnoge žalujejo, ki plesajo.

Resničen dogodek dekleta Marijine družbe. Zopet se lahko štejem srečno hčerko Marijino. Čudno se vam bo zdelo, kaj pomenijo te besede. Bila sem pred šestimi leti sprejeta v družbo Marijino, ves čas sem vestno izpolnjevala družbena pravila. Leta 1919. sem bila povabljena na ženitovanje, na ženitovanju sem se udeležila plesa, zato sem bila za tri mesece izključena iz družbe. Morete si misliti, drage

družbenice, kakšen udarec je bil zame, ki sem se tako daleč spozabila. Od takrat nisem bila več vesela, žalostno sem tavela in premišljevala, kaj mi je storiti. Pogosto sem začela prejemati sv. zakramente, pogosto sem obiskovala oltar Marijine pomočnice in molila za odpuščenje prelomljene oblube. Kako žalostni so bili dnevi za mene! Dekleta so se ta čas vesele udeleževale shodov, a jaz se nisem upala več med nje, pokrivala sem si oči, da sem storila tako sramoto družbi. Kmalu sem izvedela, da lahko zopet pristopim v družbo, ako bom naprej vestno izpolnjevala pravila družbe. Ta novica me je zelo ojunčila, začela sem še bolj moliti in se zatekati k Mariji, kmalu sem bila uslišana, kar sem najbolj želela. Po preteku treh mesecev sem dobila sporočilo od g. voditelja, da zopet lahko pristopim v družbo. Od veselja so se mi zalesketale solze v očeh, z veseljem sem hitela k Mariji, da se tam zahvalim za njene dobrote, ki sem jih prejela od nje. Zopet sem postala veselega srca. A prej mi je bilo, kakor bi bila v temni ječi. Sedaj sem zopet Marijina hčerka. S kakšnim veseljem se zopet udeležujem mesečnih shodov, skupnih sv. obhajil itd.! Dekleta družbe Marijine, čitajte ta moj resnični doživljaj! Ogibajte se slabe tovarišije, ogibajte se plesa in slabe družbe! — Dekle družbe Marijine.

SPOMINJAJTE SE UMLIH.

Slapar Ana, Stegnar Marija, Trzič. Oražem Neža, Češnjevček-Trebnje. Marija Škufca in Marija Čandik, Krka pri Stični. — N. p. v m.l.

Dobre knjige.

Igre za naša dekleta. Dekliških iger za naše odre silno manjka, ker so vse dosedanje že stokrat preigrane. Zato je priznani pesnik Silvin Sardenko spisal štiri igre, ki se odlikujejo po svoji globokosti, lepoti in umetnosti. Prvi dve sta nabožne vsebine; drugi dve prosvetne. Zbirka nosi naslov: »Nedeljske ure na društvenih odrih« in se naroča pri Krekovi prosveti v Ljubljani, Poljanska cesta 4. Stane izvod 15 K, sedem izvodov skupaj 95 K. Hitro naročajte, ker je zaloga majhna!

Izšla je Podobica božje služabnice **Terezije od Deteta Jezusa z devetdnevnico**. Imenuje se tudi »M a l a T e r e z i j a«. Dobi se pri vratarju frančiškanskega samostana v Mariboru. 1 podobica stane 30 vin., 4 podobice skupaj 1 K, po pošti do 50 podobice še 20 vin. poštnine.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO.

Neka družina v dušnih in telesnih potrebah ter 14 letnega mladeniča, da bi ostal na pravi krščanski poti. — Neki fant da zmagaja skušnjave zoper čistost s prošnjo, naj mu bo Marija vodnica skozi življenje. — Neka oseba za spreobrnjenje. — Neka na kriva pota zašla oseba za dar strahu božjega. Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: J. R. sv. Antonu Pad. za najdeni denar po opravljeni devetdnevnici. — Neka oseba iz Semiča Materi božji na Smuku za ozdravljenje. — Francka Slapar presv. Srcu Jezusovemu, Mariji vedne pomoči za mnoge uslišane prošnje in srečno vrnitev bratov iz ujetništva. — Marijina družbenica iz Sodražice presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter Mariji Pomočnici kristjanov za pomoč v hudih skušnjavah po večkrat opravljenih devetdnevnicah. — M. š. presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za ozdravljenje in večkratno uslišano molitev. — Marija Lehpamer, Mariji Pomačaj na Brezjah za ozdravljenje. — Pepca Drobnič iz Ptuja presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. — Zalka Bevc iz Kamne gorice, Materi božji za srečno operacijo in ozdravljenje. — Terezija Korošec, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje. — Neko dekle iz Posavja, svetogorski Materi božji za ozdravljenje.

Razno.

Kjer vladajo brez Boga... Ruski begunci, ki so se umaknili boljševikom in prišli v naše kraje, so se izrazili med drugim tako-le o svoji domovini: »Upor za uporom vznemirja sicer miroljubno rusko ljudstvo; nikjer miru in reda, povsod samovolja, nasilje, krivica, da bi človek noč in dan jokal nad usodo domovine...« To je posledica komunizma, ki o njem sanjajo nekateri zaslepljenci tudi pri nas!

Hudo borbo imajo katoličani v Italiji zoper namero sedanje vlade, ki hoče razkristjaniti zakon in vpeljati razporoko. Odločen ugovor so vložili katoličani zlasti potom »Zveze družin, ki so posvečene presv. Srcu Jezusovemu« (200.000 družin) in potom »Molitvenega apostolstva«, ki šteje 600.000 članov. Pogumno in odločno so nastopili za krščanski zakon posebno katoličani v trientski škofiji.

Sežiganje mrličev zahtevajo svobodomiselnici na češkem. Društvo »Krematorij« nabira nove člane, ki prispevajo s primernim zneskom

za te namene in se obenem zavežejo, da se bodo dali po smrti sežgati. — Svobodomiselnici zahtevajo tudi popolno ločitev Cerkve od države po francoskem vzorcu tako, da bi se moralo vsaj v javnosti vse zatrete in opustiti kar bi količkaj delalo težko vest brezverskim in brezvestnim veromržnežem, še cerkve bi morali verniki prositi za uporabo in vsako cerkveno pobožnost bi morali naznaniti oblasti — kot nekako društveno prireditelj; da še križa ali sv. podobe bi ne smel nihče postaviti na zunanjo steno svoje hiše. Katoliški časopisi izjavljajo, da se verno ljudstvo za take odredbe sploh ne bo brigalo in odklanjajo že naprej vso odgovornost, če bo država šla v kosce in drobce.

Javen nastop. Dne 27. junija se je zbralo pred mestno hišo na Dunaju 10.000 katol. mož, ki so enoglasno zahtevali za katoličane popolno svobodo in veroizpovedanja in pravico samoodločbe v vseh kulturnih in vzgojnih vprašanjih, prav tako tudi varstvo katol. zakona in javne katoliške šole.

Katoliški kongres na Angleškem. Početkom septembra je bil sklican angleški narodni kongres katoličanov v mestu Liverpool; s to manifestacijo hočejo angleški katoličani dokazati svojo vdanost do katol. Cerkve, obenem pa postaviti jez zoper mlačnost, s katero se Anglija odtuja krščanstvu. V Liverpoolu je pa katoliško življenje še živahno in pod najboljšim vodstvom. Od tu naj bi se izlil nov vir vneme za sv. Cerkev po vsi Angliji.

Verske zadeve na Ruskem. Poročevalec ital. lista »Secolo« piše (22. jul. t. l.): »Cerkve so odprte in bolj obiskane, kot pred vojsko. Cerkvena opravila se izvršujejo vpricho ogromnih množic. V Moskvi se opazuje versko prenovljenje še v večji meri nego v Petrogradu.« — Kako pa pri nas?

Nevarnost za krščanstvo v Palestini. Poglavar v sv. Deželi je odredil, da mora biti ondi sobota dan počitka. Vsi židovski uradniki vojaške in civilne uprave se morajo temu odloku pokoriti. Glavar v deželi je namreč angleški žid Henry Samuel. Dovolil pa je, da smejo iz uradov in od dela izostati: v pet mohamedanci, kristjani pa ob nedeljah, tako da bodo na teden trije delni prazniki, dnevi počitka. Papež Benedikt XV. je vsled tega odobril in toplo priporočil namero jeruzalemskega patriarha msgr. Balassina, da hoče ustanoviti družbo za ohranjenje sv. vere v Palestini. Nove razmere zahtevajo največje opreznosti, da se morejo ohraniti sv. kraji v svoji častitljivosti in da se ne bi omajali temelji krščanstva v sv. Deželi. Ne samo židovstvo, marveč tudi razne ameriške verske ločine se ži-

lavo gibljejo in pripravljajo nemalo nevarnosti za odpad. Vitezi božjega groba krepko podpirajo patriarhovo namero.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. avgusta do 30. septembra poslali:

Za odkup in krst poganskih otrok: A. Kolenc iz Kivč pri Velenju (za deklico Emalija) 25 K; Ivana Gorjup, Loke 80 K; Marija Šinkovec, Zgor. Jezero (za dve deklici: Ana, Antonija) 60 K; Neimenovana iz Šmarjete (za deklico: Marija) 30 K; Elizabeta Hojak, Prihova (za deklico: Elizabeta) 30 K; dekliška Marijina družba, Poljane (za dva dečka in dve deklici z imeni: Marijan, Andrej, Ivana, Marija) 440 K; Ivana Mohorč 60 K; Ana Krek, Št. Jernej (za dečka: Albin) 60 K; Anton Gnidovec, Št. Jernej (za dečka in deklici: Anton in Antonija) 80 K; iz Semiča: Marija Ronhiz (za dva dečka in dve deklici z imeni: Anton Pad., Ludovik Marija Grinjon, Jožefa, Neža Marija Grinjon) 240 K; Neimenovan (za 2 dečka z imeni: Frančišek in Anton) 85 K.

Za kruh sv. Antona: Antonija Rožman, Orehovci 100 K; Anton Pučnik, župnik, Sv. Peter na Medvedjem selu 18 K; Neimenovan 3 K; Neimenovan iz Meže 10 K; Marija Šinkovec, Zgor. Jezero 20 K; Jožef Rančigaj, Zgor. Jezero 2 K; Elizabeta Hojak, Prihova 5 K; Francka Slapar, Tržič 5 K; Simon Olip, Sele 5 K; Neimenovana 12 K; Miha Plemenitaš, Irje pri Rog. Slatini 50 K; Frančiška Mohorič, Begunje pri Lescah 10 K; iz Semiča: Neimenovan 57 K; zapuščina † Janeza Cerar 100 K; Marija Stariha 12 K.

Za afrikanke misijone: Dekliška Marijina družba, Brežice 25 K; župnija Sele 136 K 68 vin.; župni urad Cerklje 100 K.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana po preč. P. Pristovu iz Zagreba 50 K; Frančiška Čeh, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah 15 K; Antonija Braček, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah 10 K.

Za balkanske misijone: Dekliška Marijina družba, Brežice 55 K.

Za misijone: Frančiška Pavlič, Prtovče 80 K; Neimenovan 10 K; dekl. Marijina družba v Selah 61 K; iz Semiča: Ana Hafner 24 K; Katarina Jakša 100 K; Neimenovana 16 K; Ivan Budkovič 20 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Gabriel Petrič, kaplan, Ribnica na Dolenjskem 130 K; žup. urad na Bohinjski Beli 20 K; župnija Mirna peč (letni prispevek) 167 K; Iv. Primar, kaplan, Kamnik 300 K; župni urad Tržič na Gorenjskem (zbirka) 266 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: župni urad na Boh. Beli 30 K; župni urad Tržič na Gorenjskem (zbirka) 200 K.

Za oslepele vojake: Prijatelji † Peternelja, pos. na Boh. Beli, mesto venca na njegovo krsto 50 kron.

Za pogorelece v žalni: Neimenovan iz Semiča 20 kron.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Jakob in Ana Povše iz Semiča vsak po 20 K.

Za cerkev sv. Magdalene v Mariboru: Neimenovan iz Semiča 40 K.

Za cerkev na Rakovniku: Neimenovan iz Semiča 2 K.

Drugi darovi:

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: župni urad Srednjavas v Boh. 5 K; Frančiška Slak, Brusnice, 5 K; Petronila Šimic, Brusnice, 10 K; udje bratovščine sv. Cirila in Metoda iz Šalovec pri Središču 38 K; Alojzija Ivančič, Središče, 4 K; župni urad na Breznici, 70 K; Dekliška Marijina družba, Dobrnice (za l. 1920) 357 K; Družba Mar. otrok v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani 100 K; Dekl. Mar. družba v Trebnjem 200 K; pos. Dolar iz Vrbe 500 K; Radeče 10.80 K; Dol 34 K; Stranje 4.48 K; Sora 36.66 K; Košana 30 K; Tržič 14 K; Neimenovani 9.40 K; Lašče 80 K; Zg. Tuhinj 42 K; Žiri 40 K; Št. Vid nad Ljubljano 84.28 K; Cerklje na Gor. 270 K; Boh. Srednjavas 122 K; Brezovica 46 K; škofja Loka po g. Terčelju 300 K; Mih. Saič, duh. svetnik, 4 K; Mengoš 370.93 K; Stara Loka 147.50 K; Breznica 75 K; Radomlje 23.10 K; Vinica 44 K; Ljubno 42 K; Breznica 24.70 K; Brezovica (Plesko) 10 K; I. in II. dijaška Mar. kongregacija v zavodu sv. Stanislava po g. Cir. Potočniku 60 K; Jerica Frece, Laško, 5 K; Iv. Šašelj, župnik v Adlešičih (za l. 1919 in 1920) 50 K; župni urad v Št. Juriju pod Kumom 55 K; Neimenovani 100.50 K; župni urad Mar. Ozn. v Ljubljani 13 K; Apostolski odsek v ljubljanskem semenišču 430 K; župni urad v Črnem vrhu pri Polhovemgradu 35.88 K; Jožef Primožič, Lom pri Tržiču, 20 K; Srečko Gregorc, kaplan, Senožče, 15 lir; po duh. svetniku S. Zupan, Ježica, 60 K; gg. bogoslovci v Ljubljani 16 K; župni urad žabnica pri škofiji Loka 172.50 K; dekliška Marijina družba pri sv. Jakobu v Ljubljani (venci) 120 K; Andrej Širaj, župnik, Sava ob j. z., 35 K; Marijina družba v Šmihelu pri Novem mestu 20 K; Borovnica 1090 K.

Frančiška Arko 40 K; župni urad Brdo 250 K; I. in II. di. Mar. kongr. v zavodu sv. Stanislava 100 K; župnija Sela pri Kamniku 147 K; župni urad Ljubno (P. Podnart) 60 K; župni urad Rakit. na 40 K 50 vin.; župnija Homec, P. Radomlje 290 kron; župnija Kropa 50 K; župnija Reteče 220 K; župni urad v Grahovem pri Cerknici; Ant. Lovšin, župnik v p., Radomlje, 10 K; župnija Svibno, p. Radeče 130 K; Fr. Juvan, župnik, Ljubno 50 K; župni urad Šmartin v Sp. Tuhinju 104 K; župni urad v Metliki 200 K; župnija Štanga pri Litiiji 260 kron; Ant. Znidaršič, župnik v Štangji pri Litiiji 200 kron; Mat. Mrak, dekan, Stara Loka 110 K, II. Marijina kongr. pri uršulinkah v Ljubljani 66 K; Ign. Nadrah, kanonik v Ljubljani za balkanske misijone 111 K, za misijone v Mali Aziji 37 K 63 vin.; župni urad Šmartno pod Šmarno goro (udnina) 679 kron; župni urad Begunje pri Cerknici 210 K; župnija Moravče 254 K; Apost. ods. dekl. Mar. družbe v Semiču 300 K; dekl. Mar. dr. v Idriji 12.55 lir; Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Idriji 18.25 lir; po č. g. Val. Berniku, župniku v Komendi 2.20 K in I. zadolžnica V. voj. pos. za 1000 K; župni urad Črni vrh nad Polhovim Gradcem 2.25 K; župni urad Štanga pri Litiiji 50 K; župni urad Nova Oselica 170 K; župni urad Komenda 530 K; župnija Zagorje ob Savi 25 K; mis. ods. dekl. Mar. dr. v škofiji Loka 1150 K.

ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom »Družbe krščanskih družin«; k) udom bratovščine sv. Družine; l) udom bratovščine za duše v vicah; m) vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

12. Nedelja. Najdenje trupla sv. Frančiška. Popolni odpustek istim kakor 2. dan pod točko b).

13. Ponedeljek. Zv. Janez Marionij. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

21. Torek. Sv. Tomaž. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sobota. Božič. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zagobiti vsi tisti, ki so navedeni v 3. in 4. številki letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Ponedeljek. Sv. Janez Ev. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

Odpustki

za mesec januar 1921.

1. Sobota, prva v mescu. Novo leto. Popolni odpustek: a) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; b) udom »Družbe krščanskih družin«; c) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom vesoljna odveza. Dalje: Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opra-

vijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, njej storjena, in molijo po namenu svetega očeta.

2. Nedelja, prva v mescu. Presladko ime Jezusovo. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja zunanja solvesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini popolni odpustek vsi verniki, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V ljubljanski škofiji se ta slovesnost obhaja drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem. — Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška tretjerednikom kakor prvi dan.

6. Četrtek, prvi v mescu. Sveti Trije kralji. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom bratovščine za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obišejo cerkev ter molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) tretjerednikom; istim vesoljna odveza. Dalje: popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

16. Nedelja. Sv. Berard in tovariši. Kjer so danes (n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja slovesnost praznika presl. Imena Jezusovega, se dobi danes tiste odpustke, ki so navedeni za 2. dan tega mesca. — Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov svetega Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

23. Nedelja. Sv. Družina. Marijina zaroka. Popolni odpustek: a) udom »Družbe krščanskih družin«; b) istim še enkrat, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

25. Torek. Spreobrnjenje sv. Pavla. Popolni odpustek udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Hiacin-
ta. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na
teden skupno molijo sv. rožni venec; b) vsem
vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška;
tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni re-
dovne.

31. Ponedeljek. Zv. Ludovika. Popolni
odpustek istim kakor včeraj pod točko b).

Izšla je

Družinska pratika

Dobiva se povsod! Cena K 5.—, po pošti
K 5.50. Preprodajalci popust!

Znamenita

nabožna knjiga z zlato vsebino.

Kratko navodilo za pravo pobožnost
do Matere božje. Priredil dr. Zdešar.
Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljub-
ljani in v vseh knjigarnah.
Cena samo K 9.60.

Zahtevajte
cenik
zastonj
in
poštne
prosto

H. SUTTNER
LJUBLJANA števil. 2

MESTNI TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol, tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krome na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljšče.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.